

בקשתה האחרונה של רווקה

מחזה מאת נעם גיל

כל הזכויות שמורות

2014

רשימת דמויות :

נורית, בחורה בת שלושים וארבע.

איילת, בחורה באותו הגיל.

אריק, בחור בן שלושים וחמש.

גדעון, אביו של אריק, בחור בשנות השישים לחייו.

הבמה :

הבמה מחולקת לשני חללים שווים, המחלקה האונקולוגית והמחלקה האורולוגית בבית חולים.

החלל הראשון (ששייך לנורית) מורכב ממיטת חולים, מלווה במכשירים הנלווים לחדרי בית חולים : בלון אינפוזיה על עמוד, מכשיר לחץ דם, כיסא אורחים.

החלל השני (ששייך לגדעון), מורכב כמעט מאותם חפצים : מיטה, אינפוזיה, לחץ דם, חלון אחורי שדרכו ניתן לראות שמיים כחולים ונוף פסטורלי מעורב במבנים תעשייתיים סמוכים.

מערכה ראשונה

תמונה 1

התמונה הזו מתרחשת ברובה במקביל בשני החללים שעל הבמה. בחלקה הימני של הבמה נורית יושבת על כיסא, איילת שוכבת על המיטה. השתיים נמצאות בבית החולים, בתוך חדרה של נורית. איילת לבושה בחצאית וחולצה, לבושה אלגנטי ומוקפד. היא נראית נינוחה על המיטה, ידיה משולבות מאחורי ראשה. נורית יושבת מכווצת בכיסא, לבושה בבגדים של מטופלת בבית חולים, עם כובע גרב גדול שמסתיר את ראשה הקירח. היא נראית חיוורת, רזה וחולנית.

בחלקה השמאלי של הבמה אריק יושב יחד עם גדעון, אביו, במחלקה האורולוגית בבית החולים.

גדעון שוכב על מיטת המטופלים לבוש, כמו נורית, בבגדים של מטופל. אריק, לבוש בגיינס ובחולצת טריקו מקומטת, יושב ליד אביו, לא מרוכז, משחק בפלאפון שלו.

אנחנו מתחילים עם נורית ואיילת.

במהלך הדיאלוג נורית מדברת באופן קר ומחושב, כמעט ללא רגש. תנועותיה מינימליות.

נורית (נשמעת חלשה, דיבורה כבוי): אני רוצה להתחתן.

איילת: מה?

נורית: אני רוצה להתחתן.

איילת: את רוצה להתחתן?

נורית מהנהנת.

איילת: מתי?

נורית: עכשיו, כמה שיותר מוקדם.

שקט.

נורית: אני רוצה להיות עם גבר. לא למות לבד. אני רוצה למות אישה נשואה.

איילת: את תבריאי, נורית, ויהיו לך הרבה גברים... כמה גברים שתרצי...

נורית: אני לא הולכת לצאת מזה, ואני לא רוצה שתגידי לי שאני הולכת לצאת מזה. מכל אחד אחר אני יכולה לשמוע את השטויות האלה על החלמה, אבל לא ממך... זה עניין של שבועות, אולי חודשים.

איילת: אז למה להתחתן?

נורית: כי אני לא מוכנה לשכב פה ולחכות. זה מה שעשיתי כל החיים שלי... חיכיתי. חיכיתי שמישהו יתאהב בי ואני אתאהב בו ואז תהיה אהבה גדולה. אבל זה לא קרה... אין יותר מה לחכות. אני רוצה להתחתן.

איילת: עם מי את רוצה להתחתן?

נורית: עם נסיך.

אנחנו עוברים מיד לצד השני של הבמה, לגדעון ששוכב על מיטתו ולאריק שיושב לידו, משחק בסלולרי שלו. הדיאלוג מתחיל מיד אחרי שנורית סיימה את דבריה.

אריק: אמרת משהו?

גדעון: לא הקשבת לי?

אריק: הקשבת...

גדעון: אני מדבר כבר שעות.

אריק (עדיין עם הפלאפון): אוקיי...

גדעון: מה אתה עושה?

אריק (עיניו עדיין מרוכזות בפלאפון): עובר שלב.

גדעון: על זה בדיוק אני מדבר.

אריק: על מה?

גדעון: תסתכל עלי.

אריק מביט בו וחוזר לפלאפון.

גדעון: תכבה את זה.

אריק משחק עוד קצת.

גדעון: אריק!?

אריק: בסדר.

אריק מכבה את הפלאפון ומכניס אותו לכיסו.

אריק: כן... סליחה, לא שמעתי...

גדעון: אתה יודע מה? תחזור למשחק שלך.

אריק: תודה, אבא...

אריק מוציא את הפלאפון שלו וחוזר למשחק.

גדעון (מתפרץ): תכניס את זה חזרה ותקשיב לי.

אריק: נו...

גדעון: מה יהיה אתך?

חוזרים לאיילת ונורית.

נורית: אל תדברי אלי ככה.

איילת: מה את רוצה שאני אגיד לך? את רוצה להתחתן? מצוין, גם אני רוצה להתחתן...

מתישהו...

נורית: לי אין מתישהו.

גדעון ואריק.

גדעון: לא נשאר לי עוד הרבה זמן.

אריק: מה השעה באמת?

גדעון: אתה יכול ללעוג לי כמה שאתה רוצה. זה לא ישנה את העובדה שאתה אומלל.

אריק: תודה, אבא.

גדעון: אני תמיד שיתפתי פעולה עם השטויות שלך... ניסיתי לא ללחוץ, לתת לך לנהל את

החיים איך שאתה רוצה... להיות האבא המקבל, האבא ה... (מחפש מילה)

אריק: מודרני...

גדעון: כן, האבא המודרני... אבל עכשיו, אפשר להודות על האמת... זה לא עבד... עשיתי

עבודה גרועה מאוד.

אריק (מתרומם): טוב, תמיד תענוג לבוא לפה...

גדעון: שב.

אריק: לא באתי לפה ל...

גדעון: שב, אמרתי.

אריק יושב.

גדעון: אימא שלך, היא מתה...

אריק (המום): אימא? היא מתה?

גדעון: למה אתה תמיד חייב להתחכם?

אריק: סליחה.

גדעון: עוד מעט גם אני אמות... ומה יקרה אתך אז...

אריק: יהיה בסדר.

גדעון: זה לא מאוחר מדי.

איילת ונורית.

איילת: את רוצה בעל? תביאי בעצמך.

נורית: אני צריכה שאת תמצאי...

איילת: אני לא...

נורית: מה אכפת לך? תתאמצי קצת לפני שאני מתה.

שקט.

איילת: אני לא אבוא לפה אם זה ימשיך להיות ככה. את שומעת אותי? יש גבול.

גדעון ואריק.

גדעון: אני צריך שתעשה כמה דברים לפני שאני מת...

אריק: די, אבא... אני לא יכול לשמוע את זה יותר.

נורית ואיילת.

נורית: לך יש את החיים שלך.
איילת: את החיים שלי.
נורית (בביטול): אני לא החיים שלך....

גדעון ואריק.

גדעון: עוד מעט זה ינחת גם עליך, אתה תראה... בתי החולים, הלב החלש, השלפוחית התקועה...

נורית ואיילת.

נורית: ...את לא עומדת למות, את לא חולה, את לא עוברת כימותרפיה, את לא קירחת בכל הגוף שלך...

גדעון ואריק.

גדעון: הבדידות, הכאבים הפתאומיים, התקפי החרדה...

נורית ואיילת.

נורית: ההקאות בבוקר, חוסר האונים, האוכל שלא נכנס...

גדעון ואריק.

גדעון: הרעידות בידיים, הזיעה בכל הגוף, הנפילות...

נורית ואיילת.

נורית: המבטים המרחמים, החיוכים המזויפים...

גדעון ואריק.

גדעון: הזקנה.

נורית ואיילת.

נורית: המחלה.

שקט.

אנחנו חוזרים לאריק וגדעון.

גדעון: ומי תבוא לפה לבקר? מי תעזור לך להתרומם מהמיטה ולהספיק להגיע לשירותים לפני שהרצפה נרטבת?

איילת ונורית.

איילת: אני לא יכולה לשמוע את זה.

גדעון ואריק.

אריק: אני לא יכול לשמוע את זה.

גדעון: זו האמת.

נורית ואיילת.

נורית: מה לעשות? זו האמת.

איילת: אבל אף אחד לא יתחתן אתך. תראי אותך. את חיוורת, רזה, קירחת...

גדעון ואריק.

אריק: אני עוד לא בן ארבעים.

גדעון: מחר כבר תהיה בן שמונים. ומי תנגב לך את הפיפי, אריק?

איילת ונורית.

איילת: רצית אמת, לא?

גדעון ואריק.

גדעון: אני טועה? תגיד לי אם אני טועה.

נורית ואיילת.

נורית: אמת זה מה שאני לא רוצה.

אריק וגדעון.

אריק: אל תדאג לפיפי שלי, אבא.

נורית ואיילת.

איילת: אז מה את כן רוצה?

גדעון ואריק.

גדעון: אתה צריך מישהו נוסף.

אריק: מישהו נוסף?

נורית ואיילת.

נורית: בעל.

גדעון ואריק.

גדעון: מישהי... ושהמישהי הזו...

נורית ואיילת.

נורית: שיהיה נסיך, מהאגדות, או מהרחוב... לא אכפת לי...

אריק וגדעון.

גדעון: ...שהמישהי הזו תביא לך מישהו.

אריק: המישהי?

נורית ואיילת.

איילת: הנסיך?

אריק וגדעון.

גדעון: כי מה אנחנו שווים, אריק... אהה? תגיד לי... מה אנחנו שווים אם אנחנו לבד?

האורות יורדים על שני צידי הבמה, מאירים את החדרים באופן מינימלי.

הפעולות בשני צדי הבמה אמורים להתרחש במקביל ובתיאום – אריק ואיילת יושבים, נורית וגדעון שוכבים. אריק ואיילת מתרוממים, הם נעים באיטיות כל אחד לעבר מיטתן של שתי המטופלות. איילת רוכנת לעבר פניה של נורית ומנשקת את נורית. אריק עומד ומביט לרגע במטופל ששוכב. גם אריק וגם איילת נסוגים ויוצאים מן החדר.

תמונה 2

בקדמת הבמה.

איילת יוצאת מחדרה של נורית.

אריק יוצא מחדרו של אביו.

שניהם משתהים מעט, ביציאה מכל חדר. אריק בוהה קדימה, איילת מנגבת את עיניה הדומעות.

כל אחד הולך לכיוון הנגדי, לצד השני של הבמה. בהליכתם אריק מביט באיילת, אך איילת הולכת ישר, לא שמה לב לאריק. אריק נעצר, לאחר שאיילת עברה על פניו.

אריק: איילת?

איילת נעצרת. היא מסתובבת ומביטה בו.

איילת (מופתעת, קולה רועד עוד מהבכי): אריק?

אריק: לא זיהית אותי?

איילת: לא ראיתי אותך.

אריק: כל כך השתנית?

איילת: מה? לא.

אריק: מה את עושה פה?

איילת: מה אתה עושה פה?

אריק: מבקר את אבא שלי.

איילת: איפה?

אריק: באורולוגית.

איילת (מנגבת את עיניה): מה יש לך?

אריק: בעיות אורולוגיות. את בוכה?

איילת: מה? לא.

אריק: העיניים שלך רטובות.

איילת: פיהקתי.

אריק (מתקרב אליה): מה קרה?

איילת (נסוגה): אני עייפה.

אריק (נעצר): מי מת?

איילת: אף אחד לא מת...

אריק: אז למה לבכות?

איילת: סתם בא לי.

אריק: אבל את אף פעם לא בוכה.

איילת: השתנית.

אריק: את השתנית?

איילת: מה, לא הגיוני?

אריק: עוד מעט תגידי לי שהתאהבת.

איילת (צינית): אני מאוהבת בחיים.

אריק: איזה כיף.

איילת: פגז. ואתה...

אריק (ציני): התבגרתי.

איילת: אהה... איזה יופי.

אריק: כן, זה נחמד.

שקט. השיחה מיצתה את עצמה.

אריק: טוב, אז...

איילת (קוטעת אותו): כן... שמור על עצמך.

אריק מחייך לאיילת, היא מחייכת אליו חזרה והולכת לדרכה.

אריק: תרגישי טוב.

איילת נעצרת בפתאומיות. אריק מתחיל גם הוא ללכת. לאחר שניות מעטות איילת נעצרת.

איילת: אריק?

אריק נעצר, הוא מפנה את מבטו אליה. איילת בוהה בו בריכוז רב.

אריק: מה?

איילת: לא באמת התבגרתי...

אריק נד בראשו. איילת עדיין סוקרת את אריק שעומד מולה, לא מבין.

איילת: מה אתה עושה בימים אלה?

אריק: את יודעת, פה ושם.

איילת: ומה פה ושם עושים?

אריק: פה ושם עושים דברים.

איילת חושבת מעט, נראית מהורהרת.

איילת: אוקיי...

שניהם מביטים האחד על השני. איילת בוהה באריק. אריק מביט בה חזרה, לא מבין.

איילת: אתה רוצה להכיר מישהי?

אריק: מה, נהיית שדכנית עכשיו?

שקט. איילת עדיין מביטה על אריק, מתלבטת.

איילת (לעצמה): אולי זה לא רעיון טוב.

אריק: מי?

איילת: חברה שלי.

אריק: איזו חברה?

איילת: אתה לא מכיר.

אריק: אוקיי... והיא...

איילת (קוטעת אותו): אל תדאג, אני לא חושבת שזה יימשך יותר מדי זמן.

אריק: למה?

איילת: ניחוש מושכל.

אריק: אז מה הקטע?

איילת: אתה צודק, שכח מזה.

אריק: הכול בסדר אתך?

איילת מהנהנת.

אריק: על מי אנחנו מדברים?

איילת: חברה.

אריק: איזו חברה?

איילת (חסרת סבלנות): נו, מה? שנחזור על זה שוב?

אריק: מה את נלחצת?

איילת: שאלתי אותך שאלה פשוטה.

אריק: היא מבית טוב?

איילת: לא נראה לי שהבית ישנה לך בהרבה.

אריק: מה זה, כתב חידה?

איילת: היא בדיוק מה שאתה צריך, סמוך עלי.

אריק: אוקיי... ומה אני צריך?

איילת: אתה צריך מישהי מיוחדת.

תמונה 3

התמונה מתחילה מיד אחרי שאיילת מסיימת את דבריה.

נורית (נאמר מיד לאחר הרפליקה האחרונה של איילת): איך הוא נראה?

איילת נכנסת לחדרה של נורית.

איילת: הוא נראה טוב.

נורית: מה זה טוב?

איילת: פיתח קצת כרס, אבל לא יותר מדי.

נורית: יש לו שיער?

איילת: כן.

נורית: כי אני לא רוצה קירחים.

איילת מביטה מופתעת על נורית, ששוכבת לידה עם כובע הגרב שלה שמסתיר את פדחתה הקירחת.

נורית: הוא יפה?

איילת: נאה.

נורית: לא יפה?

איילת: יפה נאה.

נורית: יפה או נאה?

איילת: נאה.

נורית: נאה משיק ליפה?

איילת: אין השקה.

נורית: יש לו עבודה?

איילת: מה אכפת לך?

נורית: אני רוצה לדעת עם מי אני הולכת להתחתן.

איילת: את עדיין לא הולכת להתחתן.

נורית: הוא היה נשוי?

איילת: לא.

נורית: ילדים?

איילת נדה בראשה.

נורית: הוא נחמד? חכם?

איילת: יותר נחמד מחכם אבל לא טיפש.

נורית: יודע את לוח הכפל?

איילת: יודע את... מרבית לוח הכפל.

נורית: מאיפה אתם מכירים?

איילת: יצאתי אתו לפני חמש שנים.

נורית: הזדיינתם?

איילת: הזדיינו.

נורית: הרבה?

איילת: סכום נאה.

נורית: איך הוא היה?

שקט. איילת חושבת מעט.

איילת: בסדר.

נורית: בסדר? לא מדהים?

איילת (חושבת ארוכות): לא מדהים... בסדר.

נורית: למה נפרדתם?

איילת: לא הלך.

נורית: הוא נפרד ממך?

איילת: הוא לא נפרד ממני.

נורית: מה הייתה הבעיה אתו?

איילת: יצאנו חמישה חודשים. הארבעה הראשונים היו מצוינים, האחרון היה נוראי, אז נפרדנו וכל אחד הלך לדרכו. הוא לאורולוגית, אני לאונקולוגית.

נורית מביטה באיילת, לא מבינה.

איילת: חשוב לציין...

נורית (חוששת): מה?

איילת: הוא...

דפיקה על הדלת קוטעת את דבריה של איילת. אריק נכנס פנימה, עם זר פרחים בידו.

אריק: שלום.

איילת: אהה, אריק שלום.

אריק מביט בנורית ומחייך אליה בחביבות.

אריק: אני אריק.

נורית (נבוכה): כן, אני יודעת.

אריק מחייך, מביט סביבו, סקרן.

אריק (לאיילת): נו, איפה היא?

איילת: מי?

אריק: היא עדיין לא הגיעה?

נורית (לאיילת): על מי הוא מדבר?

איילת: עלייך.

נורית: לא סיפרת לו?

אריק מביט בנורית, לא מבין. פניו משתנות, מחיוך מנומס להיסטריה קלה.

אריק: את נורית?

נורית (לאיילת): את ממש מטומטמת.

אריק (לאיילת): זו נורית?

נורית: נעים מאוד. הפרחים בשבילי?

אריק: את נורית.

איילת: כן. שכחתי לספר לך את הפרט הקטן הזה. נורית שוכבת פה.

נורית: אני לא שוכבת פה. אני גוססת...

אריק: גוססת?

נורית: אולי כדאי שתשב.

אריק מתיישב אך מיד קם חזרה על רגליו.

אריק: אני חושב שיש פה טעות.

איילת: שום טעות.

אריק: את חולה?

נורית: כן.

אריק: גוססת?

נורית: גוססת.

אריק: מתה גוססת?

איילת: אריק?!

אריק (מגמגם לאיילת): היא נורית? **איתה** את רצית שאני...

נורית: אהבה ממבט ראשון, חתונה ממבט שני.

אריק: חתונה?

נורית: אני רוצה להתחתן...

אריק מביט על איילת המום, כועס. הוא נסוג מעט, מניח את הפרחים על השולחן שליד וממשיך ללכת אחורה.

אריק (מגמגם, לאיילת): אני לא יכול... אני לא יודע מה את רוצה ממני, אבל אני...

איילת: אריק.

אריק הולך לעבר היציאה מן החדר, בדרכו החוצה הוא נתקל בכיסא שעליו כמעט וישב. אריק נופל אך מיד מתעשת ומתייצב חזרה. הוא יוצא החוצה במהירות. נורית מביטה באיילת, שמיד רצה אחרי אריק.

תמונה 4

אריק יוצא מחדרה של נורית, נסער. איילת רצה אחריו.

איילת: אריק, חכה שנייה.

אריק מסתובב אליה.

אריק: תגידי, את נפלת על כל הראש? את אמרת לי שהיא מיוחדת... לגסוס זה מיוחד?

איילת: זה סוג של מיוחדות.

אריק: אתן שתיכן משוגעות.

איילת: מה יכולתי לעשות? היא ביקשה ממני להתחתן...

אריק: שיהיה במזל טוב. אבל למה איתי?

איילת (אפולוגטית, מגמגמת): גם ככה לא היית בשום מערכת יחסים יותר מכמה חודשים...

אריק (קוטע אותה): תקשיבי לי, איילת, ואני אומר את זה באהבה... את צריכה ללכת

להיבדק אצל מישהו...

איילת: אני צריכה להיבדק.

אריק: את...

איילת: אני...

אריק: כן, את... כבר כשפגשתי אותך ראיתי את זה...

איילת: את מה?

אריק: את הניצוץ, אבל לא רציתי לדבר... משהו בך לא בסדר.

איילת: משהו בי לא בסדר?

אריק: את רואה? את גם חוזרת על כל מה שאני אומר כמו שאנשים שהם לא בסדר עושים.

איילת: אתה לא חושב שאני יודעת שזה רעיון אידיאוטי? היא ביקשה ממני למצוא לה חתן. ואז

ראיתי אותך...

אריק (קוטע אותה): אהה, הבנתי... בהתחלה זה נראה לי מפגר אבל עכשיו אני מבין את

ההיגיון בדברים... למה באמת שאני לא אתחתן עם גופה שעוד שלושה חודשים הולכת להיות

קבורה מתחת לחול, נאכלת על ידי תולעים, ונרקבת בקבר...

איילת מביטה לכיוונו של אריק, אך לא בפניו. אריק מפנה את מבטו אחורה ורואה את נורית

עומדת בכניסה לחדרה, מביטה בהם, שומעת את דבריהם. אריק מביט בה, קפוא, לא זו.

עיניה של נורית דומעות. איילת, נורית ואריק עומדים כל אחד במקומם, לא זזים, קפואים.

לאחר שניות מעטות נורית נופלת לפתע על הרצפה, מתעלפת.

איילת: נורית? נורית?

איילת מיד רצה לחברתה. אריק נשאר לעמוד, קפוא. איילת רוכנת לעברה.

איילת: תעזור לי לקחת אותה למיטה.

אריק תחילה נסוג אחורה, אך במהרה הוא מתקרב אל נורית ומתכופף לעברה.

איילת: נורית? את שומעת אותי?

אריק מרים את נורית על ידיו ולוקח אותה למיטה.

תמונה 5

חדרה של נורית. אריק סוחב את גופה הקטן של נורית לתוך חדרה ומניח אותה על המיטה. נורית פותחת את עיניה ורואה את אריק רוכן לעברה ומניח אותה.

נורית: שלום אריק, אני נורית.

אריק (נבוך): אני לא התכוונתי...

נורית: כשאני נופלת אתה תופס אותי... רואה איילת? זה בדיוק מה שאני צריכה.

אריק: אני לא...

נורית (קוטעת אותו): שב...

נורית שוכבת במיטתה. אריק, לאחר התלבטויות מעטות, מתיישב.

איילת: אני אשאיר אתכם לבד.

אריק: מה?

איילת כבר לא שם, השאירה את אריק לבדו. הוא נראה מהוסס ומתוח. אריק ונורית מביטים האחד בשני, כאילו מצפים שכל אחד יפתח את הפה ויתחיל לדבר.

אריק: אני...

נורית (מפסיקה אותו בהחלטיות): אם לא אכפת לך אני רוצה לדבר... תשב ותקשיב. אם תרצה, תקום אחר כך, תלך ויותר לא תראה אותי.

נורית מביטה בו, אריק נראה מבולבל. נורית מרחיבה את חיוכה עד שהיא מתחילה לבסוף לבכות באופן לא צפוי.

אריק: אני...

נורית מפסיקה אותו עם ידה. היא מנסה להתגבר על הבכי שלה. היא מביטה בו ומחייכת שוב.

נורית: אני מפחדת. אני מפחדת למות ואני מפחדת להיות לבד. אני לא יכולה להתמודד עם מה שיש לי אבל אני כן יכולה להתמודד עם הפחד. לפני חודש הלכתי לרופא עם כאבי בטן ותוך שבוע נכנסתי לפה. (נוגעת בתחתית הבטן שלה) יש כאן, מתחת לעור, הרבה גושים קטנים. הם לא נעלמים, הם מתרבים. הם התפשטו לכאן (מסמנת עם ידה על הבטן) וכאן וכאן. לפני חודש הייתי עוד בעבודה, בדירה שלי... לבד. ופתאום הרופא אומר שהתגלה משהו בשחלות... אֶסִיטִיס הוא קרא לזה... ואז בום. החיים משתנים. אני אישה מתה, אישה מתה שמנסה להשיג דברים קטנים. אישה מתה שרוצה לסיים חיים עם כמה תוצאות, עם כמה הישגים. הסרטן הזה... איך הרופאים קראו לו... קבוצת הסיכון של הסרטן הזה הוא בחורות בלי ילדים. ככל שיש לך יותר ילדים ככה הסיכוי קטן, ככה את מחוסנת מן המחלה. הסרטן הזה הוא המחלה של הבודדות, המחלה של הרווקות הזקנות. מזה אני מפחדת, מזה יותר מכל דבר אחר. אני לא רוצה למות רווקה ובודדה. אני צריכה לאהוב מישהו. לא למות לבד... אני לא רוצה את זה. אני רוצה יותר... אני עומדת למות, אני מנסה להפנים את זה. זה לא קל. אני הולכת להיעלם בזמן שאתם תמשיכו לחיות. אתה תמשיך בחיים שלך. זה לא קורבן גדול מצדך. בסך הכל כמה חודשים, אולי שבועות. אני צריכה שמישהו יחזיק לי את היד ואני צריכה שהמישהו הזה יהיה בעלי.

אריק: אני...

נורית (שוב מפסיקה אותו): לאותו מישהו זה... אתה, אני רושמת את כל נכסי, את כל רכושי, את הביטוח הלאומי, את הביטוח חיים, את הפנסיה הקטנה שצברתי, את הכל. אותו בן אדם ש... יבלה איתי את חודשי האחרונים... בעלי, ייחנה בסופם של חיי מסכום לא קטן של... רכוש.

אריק: את רוצה לקנות אותי?

נורית: לא, אני רוצה שתהיה בעלי, עם כל החובות וכל הזכויות. אני לא מבקשת שתאהב אותי, אני לא מבקשת שתזכור אותי ותנצור אותי בליבך עד סוף ימך. אבל אני כן רוצה שתהיה איתי... שתתייחד איתי ושתלווה אותי עד הסוף. (אריק מביט בה המום) זהו, סיימתי. עכשיו תורך.

שקט. אריק יושב ליד נורית, בוהה קדימה. נורית מביטה בו.

אריק: אני לא באתי לפה בשביל להתחתן.

נורית: החיים מפתיעים...

אריק: אנחנו לא מכירים.

נורית: אני נורית ואתה אריק. בשביל חודשיים של חתונה לא צריך הרבה יותר.

אריק: זה יותר מדי מוזר בשבילי.

נורית: אריק, הייתי שמחה לפגוש אותך בבית קפה, היינו יוצאים כמה פעמים, שוכבים, עוברים לגור ביחד במושב בשרון, היית מציע לי נשואים בטיול לאירופה, הייתי מסכימה, היינו מתחתנים באולם אירועים, הייתי שמחה להביא לך שלושה ילדים, שתי בנות ובן, ושהכל יהיה יופי טופי... אבל אין לי זמן.

אריק: למה את רוצה אותי?

נורית: כי אתה פה. ואני רוצה להתחתן. אני יודעת שאנחנו לא מכירים, אבל אני בחורה נחמדה, עם הומור וקסם אישי, פעם נראיתי יותר טוב, אבל עדיין יש לי מה להציע. אז מה אתה אומר, רוצה להתחתן? רוצה להיות אלמן מבוסס?

שקט.

אריק מתרומם, הוא מביט בנורית שמביטה בו חזרה בציפייה.

אריק (נד בראשו): לא. מצטער, אבל אני לא הולך להתחתן.

נורית מביטה בו חזרה, מופתעת. אריק יוצא החוצה.

תמונה 6

איילת עומדת מחוץ לחדר, מביטה לעברו של אריק. אריק מביט בה, לא פוצה פה. הוא הולך משם, משאיר את שתיהן לבד.

תמונה 7

גדעון שוכב בחדרו בבית החולים. אריק יושב לידו, נראה לא מרוכז. אנחנו מתחילים מאמצע הדיאלוג.

גדעון: הם הזעיקו את הרופא, ד"ר יוגב, והוא נכנס והתחיל לגעת לי בבטן ואז בראש ובידיים. הוא ביקש ממני לשבת... (מביט בבנו, מבחין בחוסר הריכוז שלו) הלו, יש שם מישהו?!
אריק (לא מרוכז): מה?

גדעון: אתה רוצה לשמוע מה יש לי להגיד או שאתה רוצה ללכת הביתה?

אריק: סליחה.

גדעון: מה קורה אתך?

אריק: כלום.

גדעון: אז אני יכול לחזור...

אריק: כן, נו...

גדעון: אני מודה לך... בכל מקרה, הרופא...

אריק: איזה רופא?

גדעון: לא שמעת מילה אחת ממה שאמרתי?

אריק: אתה יכול להתחיל מההתחלה?

גדעון: מה הטעם?

אריק: די, כבר, אבא, יש לי הרבה דברים עכשיו על הראש.

גדעון: זה חשוב!

אריק: אני מקשיב.

גדעון: התעוררתי בבוקר, הרגשתי קצת חלש ואז הלכתי לשירותים. עד פה אתה איתי?

אריק: כן...

גדעון: אני עושה את העניינים שלי ואז אני מסתכל אחורה לפני שאני מוריד את המים ואני

רואה שלולית אדומה.

אריק: עוד פעם?

גדעון: אני רואה שלולית אדומה.

אריק: חשבתי שזה כבר נפתר. שבועיים השתן שלך בצבע רגיל...

גדעון: אתה רוצה להקשיב?

אריק: נו...

גדעון: האחות הגיעה, ואז אחריה ד"ר יוגב.

אריק: מה הוא אמר?

גדעון: הוא רצה שאני אלך לבדיקות.

אריק: אוקיי, ומתי עושים את הבדיקות?

גדעון: עשו כבר.

אריק: עשו את הבדיקות. ומה הבדיקות הראו?

שקט.

אריק: נו, מה?

גדעון: לא טוב.

אריק: מה זה לא טוב?

גדעון: זאת אומרת שלא טוב.

אריק: ואם נרצה להיות יותר ספציפיים?

גדעון: יש משהו שנמצא ליד הכליות... ועוד כמה דברים קטנים יותר ליד הכבד...

אריק: ו...

גדעון: לא טוב.

אריק (עצבני): אבא...

גדעון: לא ידוע עדיין מה זה... זה גוש, בטוח שזה גוש...

אריק: ממאיר? שפיר? עם גרורות? בלי?

גדעון: לא יודעים. עשו היום את הבדיקות וקיבלו תוצאות חלקיות. שום דבר לא מוחלט. אני

יודע שהרופא לא מספר לי משהו... אני רואה על הפנים שלו שיש שם משהו רציני...

אריק: הפנים שלו?

גדעון מהנהן.

אריק: מה בפנים שלו?

גדעון: לא יודע, משהו בפנים שלו...

אריק: אבל מה?

גדעון: בפעם הבאה אני אצלם את כל המאורע ואז נוכל לשבת ולנתח את המבט.

אריק: תראה לי איך הוא נראה?

גדעון בוהה קדימה, עיניים מכווצות, פה פתוח מעט.

גדעון: ככה.

אריק: ככה? כמו בן אדם מפגר?

גדעון: מה אתה רוצה ממני? שאלת אותי איך הוא נראה... הוא נראה ככה... (שוב פעם אותו

פרצוף). ככה הוא נראה.

אריק: אף אחד לא נראה ככה.

גדעון: טוב, מה אתה רוצה ממני?

אריק: זו בדיחה?

גדעון: מה בדיחה?

אריק מביט באבא שלו, בוחן את פרצופו. לאחר כמה שניות לא קצרות הוא מוציא את הפלאפון ומתחיל לשחק בו.

גדעון: מה עכשיו אתה עושה?

אריק (עצבני): משחק בפלאפון. ואתה יודע מה? אני משתפר. עברתי כבר שלושים ושבעה מסכים, עוד ארבע עשרה ואני מסיים את המשחק. מה אתה אומר על זה? עבודה קשה משתלמת או לא? אתה לא גאה בי? בבן שלך שהצליח לסיים פעם אחת בחיים שלו משהו?

גדעון: אתה חושב שאני צוחק?

אריק: עשה לי טובה.

גדעון: אני עומד למות...

אריק שוב מתקרב לגדעון, בוחן את פניו.

אריק: אם אתה עובד עלי...

גדעון: אתה יודע מה? לך מפה... באמת, לך מפה... לא צריך אותך... אני אומר לך שאני עומד למות וככה אתה מגיב... איזה מן בן אדם אתה?

אריק: זה באמת נכון?

גדעון: לא שמעת אותי? אני רוצה שתלך מפה...

אריק: אוקיי...

גדעון: זהו, זה נגמר מבחינתך... ואתה...

אריק: אני מצטער, אבא...

גדעון (בוכה): למה אתה עושה לי את זה?

אריק: אתה בוכה?

גדעון: מה אכפת לך?

אריק: די, אל תבכה...

גדעון: אני לא רוצה רק אותך בלוויה שלי.

אריק: אבל למה לבכות? תפסיק לבכות.

גדעון: תקשיב לי...

אריק: אתה אף פעם לא בוכה...

גדעון (בכיו גובר): אני לא יוצא מפה...

אריק: אתה כן תצא מפה... תצא מפה בריא... (מתחיל גם הוא לבכות) אבל קודם תפסיק

לבכות... אל תבכה... (ממרר בבכי) למה אתה בוכה?

גדעון: אין לי עוד הרבה זמן...

אריק: אני לא יכול לראות אותך ככה... בבקשה תפסיק לבכות.

גדעון: אין לי זמן, אריק...

אריק: אבל למה לבכות? אני אתחתן, אבא... בסדר... אני אתחתן... רק תפסיק לבכות.

גדעון (לא הקשיב לו): כי מה אתה שווה, אריק...

אריק: מה אתה אומר על זה, אהה? אני אתחתן.

גדעון: מה אתה שווה אם אתה לבד? אתה מבין, אריק?

אריק: אני מתחתן, אבא. תפסיקי לבכות.

גדעון: כי כשאתה לבד... (הבכי של גדעון נפסק לפתע. הוא מביט על בנו, לא מבין) מה?

אריק: לא שמעת מה אמרתי עכשיו? מצאתי בחורה.

גדעון: כל כך מהר?

אריק: רצית חתונה, תקבל חתונה.

גדעון: מצאת מישהי?

אריק: היא מצאה אותי.

גדעון: מתי זה קרה?

אריק: לא שמעת מה אמרתי עכשיו? אני מצאתי בחורה. אני הולך להתחתן. מה שרצית. אני

הולך... (חושב מעט, לעצמו, מוחה דמעה) להתחתן?

גדעון מביט בבנו.

גדעון (מביט על אריק, במבט חשדני): אתה לא הולך להתחתן.

אריק: אוקי...

גדעון (בוחר את פניו): אני לא מבין אותך. אתה הולך להתחתן? מה פתאום. אתה? בחיים לא.

נכון? אתה לא הולך להתחתן? אתה כן הולך להתחתן? אתה...

אריק (ממשיך אותו, מהורהר): מתחתן.

גדעון: מתחתן?

אריק: מתחתן.

גדעון: מזל טוב... מי ברת המזל?

אריק (בוהה קדימה, חושב על שאלתו של אביו): לא כזו ברת מזל.

גדעון מביט בבנו, הוא מחייך, נרגש.

גדעון: בוא אלי. בוא ונשק את אבא שלך.

אריק מתקרב לאביו ומנשק אותו. גדעון שוב פורץ בבכי.

אריק: לא, אל תבכה.

גדעון: תן לבכות.

אריק: אתה לא הולך למות.

גדעון: עכשיו זה באמת לא משנה.

תמונה 8

איילת ונורית נמצאות בחדרה של נורית. איילת יושבת ליד מיטתה של נורית, מחזיקה כוס מים בידה האחת וכדור בידה השנייה. נורית נראית אפטיה, חסרת אנרגיות. התמונה מתחילה מיד לאחר משפטה האחרון של גדעון.

נורית (מביטה על הכדור ונדה בראשה): לא.

איילת: זה יעשה אותך בריאה.

נורית: לא רוצה להיות בריאה.

איילת: קחי, בשבילי.

נורית: אל תתני לי... בשבילי.

איילת: את צריכה להילחם.

נורית: שתזדיין המלחמה.

איילת: אם לא תיקחי את הכדור, אני אעזוב אותך ולא אחזור יותר ואת תישארי פה לבד.

נורית: את לא תעזבי אותי אף פעם.

איילת: נכון... אני אתגנב לקבר ואשכב לצדך.

נורית: לא יודעת אם התולעים יירצו להתחלק בי.

איילת: מי שואל אותם?

נורית: את בטח תשכחי אותי יומיים אחרי הלוויה...

איילת: יאללה, קחי כבר.

נורית (נדה בראשה): אין לי בשביל מה לקחת אותו.

איילת: קחי.

נורית: לא.

איילת (צועקת בפתאומיות): קחי את הכדור.

נורית מביטה לקצה החדר.

נורית: חזרת.

איילת מביטה לאותו כיוון ורואה את אריק עומד בכניסה לחדר ומביט בנורית.

אריק: כן.

שקט.

אריק: איך את מרגישה?

נורית: למה באת, בשביל להתנצל?

אריק: על מה יש לי להתנצל?

נורית: כי אין לך על מה להתנצל.

אריק: אני יודע שאין לי על מה להתנצל...

נורית (בביטול): עזוב. לא צריכה את ההתנצלות שלך עכשיו.

אריק: נורית...

נורית: באמת, אתה לא צריך...

אריק: אבל אני לא...

נורית (קוטעת אותו): נכון.

איילת: תני לו לדבר.

אריק: את יכולה באמת לסתום שנייה ולתת לי להוציא מילה מהפה?

נורית: מה שהיה היה, סירבת, בסדר... אתה לא צריך לבוא לפה... אתה לא צריך... באמת

שלא. אני לא צריכה לשמוע את זה עכשיו...

אריק מכניס את ידו לכיסו ומוציא טבעת פלסטיק זהובה. נורית מיד שותקת ומביטה בטבעת,

מופתעת. כך גם איילת.

אריק: עלתה לי עשרה שקלים.

נורית מחייכת, נראית נרגשת, דמעות בעיניה. לאחר כמה שניות היא פונה לאיילת.

נורית: תני את הכדור.

איילת: לא בא לי.

נורית: נו, תני כבר.

איילת: עזבי, תישארי חולה.

נורית: תביאי את הכדור!!

נורית חוטפת את הכדור מידיה של איילת ובולעת מיד את התרופה.

נורית: תודה.

איילת: אז יש חתונה?

נורית: איילת, אמרתי תודה... זה אומר שאת יכולה ללכת.

איילת נשארת עוד כמה שניות (בשביל לעצבן את חברתה) ולבסוף יוצאת החוצה.

נורית ואריק נשארים לבד בחדר. אריק מביט בנורית, הוא מתקרב אליה. שקט.

אריק: אני לא בטוח למה אני עושה את זה. אני חושב שאני עושה את זה בשבילך, או... לא

בשבילי. אני חושב שלעשות משהו לא בשבילי זה כן בשבילי. את מבינה מה אני אומר?

נורית: זה לא משנה למה.

אריק: את מאוד רוצה את זה, נכון? אני לא יודע למה, אני לא מבין מה קורה לך, מה את

מרגישה. אבל אולי אני אוכל לעזור... אולי...

אריק לוקח את ידה של נורית ושם על האצבע שלה את הטבעת.

אריק: לפחות תהיה חתונה אחת ברזומה.

נורית מביטה בבעלה לעתיד, מחייכת, מאושרת.

נורית (שוברת שניות ארוכות של שתיקה): אני מתחתנת. אני מתחתנת. (צועקת לאיילת) את

יכולה לחזור.

איילת חוזרת מיד חזרה לתוך החדר.

נורית (מניפה את ידה עם הטבעת): אני מתחתנת. אני הולכת להיות גברת נורית...

נורית מביטה על אריק, בציפייה שימשיך אותה.

אריק: פלד.

נורית: אני הולכת להיות גברת נורית פלד. איילת, זה בעלי. בעלי, זו איילת שלי. (לאריק) היא קצת מבולבלת עכשיו... אבל גם אני.

אריק: גם אני.

איילת: גם אני.

איילת מביטה באריק, מופתעת. הוא מחייך בגאווה.

נורית (מאושרת): אני הולכת להתחתן.

האורות כבים.

תמונה 9

קול של רבי נשמע ברקע מיד לאחר הצהרת החתונה של נורית. האורות עדיין כבויים.

רבי (נואם): חז"ל אומרים לנו "יש קונה עולמו בשעה אחת". ערכם של חיי אדם הוא ללא שיעור ולפיכך אינו ניתן לחלוקה. כל חלק וחלק מהחיים שאנחנו חיים הוא אינסופי. מאה שנים שוות בערך לשלושים שנה, או שנה אחת, או שעה אחת, או שנייה אחת. ואם באותה שנייה אתה בוחר להתחתן, אתה בוחר להביא ילדים לעולם, אתה בוחר לחיות, אזי אתה נשוי, אתה אבא, אתה חי לתקופת חיים שלמה. החתונה, עוד מימי אברהם אבינו ושרה אימנו, היא סמל להיותנו מאוחדים, סגורים, עגולים בטבעת, טבעת שמסמלת את האחד העגול שאליו הבעל והאישה נכנסים כדת וכדין.

האורות עולים על אריק ונורית שעומדים בקדמה הבמה. שניהם לבושים בתלבושות מאולתרות של חתן וכלה. נורית מוסתרת בהינומה מקומטת ושמלה לבנה שמסתירה את מדי בית החולים שלה. אריק לבוש בחליפה ישנה, שלא מתאימה למידותיו. החתן והכלה פונים קדימה לרב, הלא נראה.

רבי: הטבעות?

איילת מיד נכנסת לקדמה הבמה ומוציאה את הטבעת מכיסה ונותנת אותה לאריק. לאחר מכן היא מוציאה את הטבעת השנייה ונותנת אותה לנורית. נורית שומרת על מבט קפוא על אריק, אריק מביט על אשתו לעתיד כמו גם על איילת (יותר דינמי במבטיו מנורית הקפואה).

רבי: לבקשת החתן, תחילה יקרא אריק את הברכה שכתב לאישה המיועדת.
אריק (מוציא נייר מכיסו ומקריא ממנו, ידיו רועדות, נשמע כאילו הוא חתן בר מצווה נרגש):
אני אריק פלד, בנם של גדעון ומרדכי פלד, עומד פה מתחת ל... (מביט למעלה ולא רואה דבר) חופה הזו, יחד עם אשת... נורית, שאיתה אני בא... בברית הנישואים ורוצה לאחל לה החלמה מהירה ו... (חושב מעט, מביט בנורית ולבסוף זורק את הנייר לפח, מביט בנורית) כל מה שאני רוצה להגיד זה ש... אני מקווה שאני אעשה לך טוב.

שקט. כולם מחכים להמשך אך הוא לא מגיע.

רבי: עכשיו לבקשת הכלה תקריא נורית את ברכתה, בבקשה.

שקט.

נורית (מביטה באריק): אריק. אני מקווה שתעשה לי טוב.

שקט. נורית מביטה באריק מבט ישיר וקפוא. אריק לוקח את ידה של נורית ומניח אותה על ידו.

אריק: הרי את מקודשת לי כדת משה וישראל.

רבי: מקודשת, מקודשת, מקודשת... (לוחש) אם אשכחך ירושלים...

אריק: אם אשכחך ירושלים.

רבי: תשכח ימיני.

אריק: תשכח ימיני.

רבי: תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי.

אריק: תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי.

רבי: אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי.

אריק: אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי.

רבי: יאללה, לשבור את הכוס.

שקט. אף אחד לא זז. אריק מביט ברופא ובשאר הנוכחים.

איילת (צועקת): שנייה.

איילת הולכת לשולחן שליד ולוקחת כוס פלסטיק ומיד חוזרת לחופה, היא מניח את הכוס הקטנה מתחת לרגלו של אריק.

אריק דורך על הכוס.

רבי: מזל טוב, אתם בעל ואישה. (לאריק) יאללה, נשק את אשתך.

אריק מוריד את ההינומה מפניה של נורית. הם מביטים האחד על השני, הוא מנשק אותה. מוסיקת החתונה של מנדלסון נשמעת באיכות לא טובה ובווריאציה זולה שמזכירה יותר מוסיקת מעליות מאשר מוסיקת חתונה מהודרת.

האורות כבים.

סוף מערכה.

מערכה שנייה

תמונה 10

גדעון שוכב בחדרו, ישן. אריק נכנס פנימה, זר פרחים מפואר בידו. הוא מביט באביו ומתקרב אליו באיטיות, הוא מתיישב על הכיסא שליד מיטתו. גדעון מיד מתעורר ומביט בבנו.

גדעון (מבוהל): מה זה?

אריק: כמו מה זה נראה? הבאתי לך פרחים.

אריק נותן לאביו את הפרחים. הוא מביט בהם מבועת.

אריק: יש גם ברכה.

האב מחזיק את הפרחים, מוציאה את הברכה וקורא אותה.

גדעון (קורא מן הברכה): לאבא הכי טוב בעולם, אוהב אותך יותר מכולם, תשחרר מהר מן המחלקה, ושלא יהיה יותר גוש בכליה. אריק.

אריק (גאה): אני כתבתי.

גדעון מביט בבנה, מבט קפוא, אפילו מזועזע. הוא מחזיר את הפתק חזרה לזר הפרחים.

אריק: מה, לא טוב?

גדעון: למה פרחים?

אריק: מה זאת אומרת למה?

גדעון: פרחים זה להלוויות או חתונות... אני לא מתחתן.

אריק: הבן שלך מתחתן.

גדעון: מי מביא לאבא שלו פרחים? זה אמור להיות פיצוי?

אריק: פיצוי על מה?

גדעון: אתה לא בא לפה יותר.

אריק: הייתי עסוק.

גדעון: עסוק במה?

אריק: עזוב... יש חדשות?

גדעון: אמרתי לך, אמרו שבועיים.

אריק: שיזרזו את העניינים. זה לא דחוף?

גדעון: כנראה ינתחו אותי.

אריק: כנראה?

גדעון: כשאני שואל שאלות ד"ר יוגב מסתכל עלי כאילו רצחתי את אימא שלו...

אריק: שאני מדבר איתו?

גדעון: אין טעם... עוד כמה ימים, אולי תוך שבוע נהיה יותר חכמים. כנראה מנתחים אותי,

אבל זה לא בטוח... זה לא באמת מעניין אותי.

אריק: לא?

גדעון: אתה מעניין אותי... אתה צריך לשמוע אותי באוכל איך אני מדבר עליך עם שאר

החולים פה... האבא הגאה שהפכת אותי... בפעם הראשונה... אבל עזוב, בוא לא נדבר עלי...

ספר לי... במה אתה עסוק?

אריק: ב... חתונה.

גדעון: אז מתי אתה מביא אותה לפה?

אריק: אני לא רוצה להביא אותה לפה. אני רוצה שתשתחרר ואז...

גדעון: ואז היא כבר לא תהיה.

אריק: למה אתה אומר את זה?

גדעון: כי מערכות היחסים שלך מחזיקות פחות זמן מקוטג'.

אריק: אל תדאג, תפגוש אותה כשתצא.

גדעון: כלומר אף פעם?

אריק: כלומר כשתצא.

גדעון: איך היא נראית?

שקט. אריק מביט על אביו. נראה מתלבט.

אריק: איך היא נראית? היא... גבוהה, אבל לא גבוהה מדי.

גדעון: אוקיי...

אריק: יש לה עיניים עצובות כאלה, אבל היא לא בחורה עצובה... יש לה פנים יפות. היא תמיד

מתלבשת בשמלות או חצאיות. יש לה... יופי טבעי.

גדעון: ומה היא עושה?

אריק: מה היא עושה?

גדעון: כן, מה היא עושה?

שקט. אריק שוב נראה מתלבט.

אריק: היא... מעצבת גרפית.

גדעון: מעצבת גרפית?

אריק: כן, מעצבת גרפית.

גדעון: ולמה היא לא נשואה?

אריק: למה אני לא נשוי?

גדעון: אל תגיד לי שהיא כמוך.

אריק: היא מאוד חכמה, וגם מאוד טובה. היא אוהבת לעזור...

גדעון: איך קוראים לה?

אריק: אבא...

גדעון: מה השם שלה?

אריק: איילת.

גדעון: יפה מאוד, זה היה כל כך קשה? אתה אוהב את איילת?

אריק: כן, אני אוהב אותה.

גדעון: איך הצעת לה נישואים?

שקט. אריק מביט באביו שמביט בו חזרה, מבט מלא ציפייה וסקרנות. אריק נראה מתלבט מעט. בוהה קדימה בריכוז.

אריק: לקחתי אותה לחוות סוסים, לפני השקיעה.

גדעון: חוות סוסים?

אריק: כן, חוות סוסים. רכבנו ביחד באזור...

גדעון (קוטע אותו): ממתי אתה יודע איך לרכב?

אריק (מתעלם ממנו): רכבנו ביחד, אני ואיילת, עד שהגענו לקרחת יער, ממש באמצע שום מקום. זה היה לפני השקיעה. אני ארגנתי שולחן ערוך, עם לחמים וגבינות ויין. הורדתי אותה מהסוס והתיישבנו ואכלנו ושתינו. היה שקט שם, בלי שום הפרעה ושום רעש, חוץ מציפורים מציצות, כאילו היינו בימי הביניים או משהו כזה.

גדעון: מה זה, בדיחה? אתה עובד עלי?

אריק (לא הקשיב לו, ממשיך): היא לא הבינה מה קורה שם, אבל אני עדיין לא הצעתי לה.

גדעון (המום, לעצמו): הוא רציני לגמרי.

אריק (שוב מתעלם ממנו, מרוכז בסיפור): המשכנו לשתות. ואז כשהיינו קצת שיכורים, אתה יודע בשביל שהיא תהיה שמחה כזו, אני הלכתי לצד וחזרתי עם כלוב ציפורים.

גדעון: כלוב ציפורים?

אריק: היה שם תוכי. ירוק ויפה. והייתה לו שרשרת סביב הצוואר ובקצה השרשרת הייתה טבעת... אני שחררתי את התוכי והוצאתי את הטבעת. (מביט באביו) היא כבר בכתה...

גדעון: עוד מעט אני בוכה.

אריק: לא הספקתי להציע והיא כבר אמרה כן. היא חיבקה אותי והתנשקנו... התוכי עף.

גדעון: אין מן תוכי זה היה?

אריק: זה היה תוכי, סתם תוכי... אפשר להמשיך? (גדעון מהנהן) ואז רכבנו חזרה על הסוסים והלכנו לים שליד. בדיוק הייתה שקיעה יפה ומושלמת. ישבנו מחובקים והסתכלנו על השמש שוקעת ואז כשהתחיל להחשיך אז... (מביט על אביו) מה אתה מסתכל עלי ככה?

גדעון: כלום, תמשיך.

אריק: היא בכתה וחייכה וחיבקה אותי כל הזמן.

גדעון: אני לא מאמין מה אני שומע.

אריק: ואז חזרנו הביתה.

גדעון: תביא לפה את הכלה שלך, אריק.

אריק: כשתצא אני אביא אותה.

גדעון: תביא אותה לפני. זה יעשה לי טוב. ואל תביא לפה פרחים... אני לא אוהב פרחים...

פרחים לא עושים לי טוב.

תמונה 11

אריק חוצה את הבמה, עדיין אוחז את הפרחים שהביא לאביו. הוא נכנס לתוך חדרה של נורית, רואה את איילת ליד מיטתה של נורית, ששוכבת ישנה. נורית נראית שליווה, אוחזת בידה של איילת.

אריק (לאיילת): בדיוק אותך חיפשתי...

איילת: ששש...

אריק (לוחש): אני צריך את העזרה שלך...

איילת (מביטה בנורית): היא נראית חיבורת.

אריק: יש מישהו ששוכב במחלקה האורולוגית...

איילת (מתעלמת ממנו, מביטה בנורית): כאב לה, היא לקחה כדור ונרדמה.

אריק מביט בנורית.

אריק: היא נראית בסדר.
איילת: היא נראית מתה.
אריק: זה בגלל שהיא ישנה.
איילת: איפה היית?
אריק: על זה רציתי לדבר אתך.
איילת: אתה צריך להיות פה.
אריק: אני אהיה פה.
איילת: יותר.
אריק: אני אהיה פה יותר.
איילת: זו אשתך, תטפל בה.
אריק: אני אטפל בה. אל תדאגי. אבל אני צריך שתעזרי לי...

נורית מתהפכת. היא נאחזת בידה של איילת.
איילת מסמנת לאריק שיתקרב אליה. היא לוקחת את ידו ומניחה אותה ליד ידה של נורית.
נורית אוחזת עכשיו בידו של בעלה, בזמן שהיא ישנה שליווה על מיטתה. אריק פונה לדבר אל איילת בזמן שידו כלואה באחיזתה של נורית.

אריק: יש מישהו ששוכב במחלקה האורולוגית...
איילת (מסמנת לו על נורית): ששש...
אריק (לוחש): יש מישהו ששוכב במחלקה האורולוגית.
איילת: מי?
אריק: אבא שלי. הוא רוצה לראות אותך.
איילת: למה הוא רוצה לראות אותי?
אריק (מביט על נורית, מוודא שהיא ישנה ולוחש בדיסקרטיות לאיילת): כי הוא חושב שאת ארוסתי, כל כך מסכן, שוכב שם לבד...
איילת (מופתעת): למה הוא חושב שאני ארוסת...
אריק: ששש...
איילת (לוחשת): למה הוא חושב שאני ארוסת?
אריק: בגלל שאני אמרתי לו.
איילת: אמרת לו שאני ואתה מאורסים?
אריק מהנהן.

איילת: למה אמרת את זה?

אריק (חושב מעט): זה החליק החוצה.

איילת: החליק החוצה?

אריק: החליק החוצה.

איילת: מה, אתה מפגר?

אריק: אני אמרתי לו שאני מתחתן, אבל לא אמרתי לו עם מי, כי... את יודעת... הוא היה מת במקום. הוא שאלה אותי איך קוראים לה... לא הייתי יכול להגיד נורית... אז אמרתי איילת... נפלט...

איילת: אני לא מתחתנת אתך.

אריק: גם אני לא מתחתן אתך. אבל בשביל אבא שלי...

איילת (קוטעת אותו): שכח מזה.

אריק (מופתע): שכח מזה?

איילת: כן, שכח מזה. אני לא הולכת לעבוד על אבא שלך.

אריק (תוקפני): כן, את כן.

נורית זזה מעט, אריק ואיילת מביטים בה, מבוהלים.

אריק (ממשיך בלחישה, לאיילת): אני נמצא פה בגללך, אז את תעשי לי את הטובה הזו...

איילת: לא.

אריק: לא?

איילת: לא.

אריק: לא!?

איילת: אתה חירש? לא.

אריק: אני התחתנתי, עמדתי מתחת לחופה, התחתנתי עם מישהי שאני לא מכיר, אני נמצא פה... והכל בגללך, בשבילך. ואת עוד אומרת לי שכח מזה? מה אני מבקש? חמש דקות. בואי איתי, תחייכי וזהו.

איילת: לא.

אריק: לא?

איילת: אתה יודע מה? כן.

אריק: כן?

איילת: לא.

אריק: לא!!

איילת: לא. אני לא עושה את זה. אני לא עובדת על מישהו מבוגר ועושה את עצמי מאוהבת
בך, כשאתה נשוי לחברה הכי טובה שלי.

אריק: למה?

איילת: כי זה שקר.

אריק: אז?

איילת: אריק, בעולם הרקוב שלך, שקר זה לא סיבה.

אריק: בעולם הרקוב שלי? מי בא אלי ואמר (מחקה את איילת) "בוא, יש לי מישהי להכיר לך,
מישהי מיוחדת"?

איילת: לא שיקרתי, אני רק עיקמתי את המציאות.

אריק: אז תעזרי לי לעקם את המציאות קצת יותר.

איילת: אתה יכול להמציא מה שאתה רוצה לאבא שלך ולנורית, אבל אני לא משתפת פעולה
עם ה...

אריק (קוטע אותה): זה בדיוק מה שאני אמרתי כשבאת אלי לפני שבוע. שאני לא משתף
פעולה עם הפנטזיה שלך. אבל אני פה. ואם אני פה אז את תבואי איתי. את שומעת אותי? כי
אם אני פה, את באה איתי... כי אם את לא תבואי איתי, אני הולך מפה. את שומעת אותי? אני
אלך מפה... אבא שלי צריכה את זה. כמו שנורית צריכה...

נורית: אריק?

אריק ואיילת מביטים מבוהלים על נורית. היא פותחת את עיניה ורואה את אריק מחזיק
אותה בידו האחת וביד השנייה אווז פרחים.

נורית: קראת לי... בעלי?

אריק: מה? כן, נורית.

נורית: הפרחים בשבילי?

נורית מיד לוקחת את הפרחים שאריק מחזיק בידו. היא נראית חלשה ושברירית. דיבורה
כבוי, אך היא נראית שמחה.

אריק: איך את מרגישה?

נורית מריחה את הפרחים ומתמוגגת.

נורית: אריק, אתה יכול לנשק אותי?

אריק מביט נבוכך על איילת. הוא מתכופף לעברה של נורית ומנשק אותה. נורית מחבקת את אריק ומפילה אותו למיטתה. תוך כדי הנשיקה נורית מושיטה את הפרחים לאיילת. איילת מניחה את הפרחים בתוך אגרטל ליד. נורית מחייכת מאושרת.

איילת: מה את כזו מרוצה?

נורית: טוב לי...

איילת: יהיה לך יותר טוב בבית.

נורית: יש לי פה את כל מה שאני צריכה.

שקט. נורית מפנה את מבטה לאריק.

נורית: אתה יודע שאני לא יודעת עליך כלום?

אריק: מה את רוצה לדעת?

נורית: מי אתה?

אריק: אני...

נורית: המשפחה שלך, העבודה שלך, איפה אתה גר, מי שברה לך את הלב. אני רוצה לדעת הכל.

אריק מביט על איילת, חסר אונים.

אריק: אני לא כזה מעניין.

נורית: שטויות, כולם מעניינים...

איילת: הוא באמת לא מעניין, נורית.

נורית: במה אתה עובד?

אריק: במה אני עובד?

נורית: יש לך עבודה, נכון?

איילת: בטח שיש לו עבודה.

נורית: אז במה אתה עובד?

אריק חושב מעט.

אריק: אני... מעצב גרפי.

נורית (מופתעת): מעצב גרפי?

איילת: מעצב גרפי? אתה?

נורית: ומה אתה מעצב?

אריק: גרפיקות.

נורית: למה לא התחתנת עד עכשיו?

איילת: כן, אריק. למה באמת לא התחתנת עד עכשיו?

אריק: למה לא התחתנתי? אני לא התחתנתי כי... לא מצאתי את האחת והיחידה בשבילי.

(מביט על איילת) היו לי כל מיני ניסיונות כושלים בעבר. כל מיני תאונות דרכים רומנטיות...

נורית: אבל עכשיו אתה איתי.

אריק: כן. עכשיו אני אתך.

נורית: ומה עם המשפחה שלך...

אריק: לא יודע. נורית, בואי נדבר על משהו אחר...

נורית: איפה גדלת?

אריק: אני?

נורית: כן.

אריק: איפה גדלתי? אני גדלתי בקניה.

נורית: קניה?

איילת (צוחקת): קניה?

אריק מביט על איילת, עצבני.

אריק: כן, בקניה. אבא שלי היה דיפלומט. כשנולדתי הוא היה בשליחות באפריקה עם אבא שלי.

נורית: ואיפה אימא שלך היום?

אריק: מתה.

נורית: ואבא שלך?

אריק: חי.

נורית: אתה אוהב את אבא שלך?

אריק: אני מאוד אוהב את אבא שלי.

נורית: הוא יודע עלינו?

אריק: נורית, מה זה השאלות האלה?

נורית: אז הוא לא יודע.

אריק: בטח שהוא יודע.

נורית: הוא יודע שהתחתנו?

אריק: ברור...

נורית: ומה הוא...

אריק: מאושר.

נורית: באמת?

אריק: בטח. כשסיפרתי לו על החתונה הוא בכה.

נורית: מאושר?

אריק מהנהן.

נורית: אז למה הוא לא בא?

אריק: הוא חולה.

נורית: גם אני חולה.

אריק: הוא רצה לבוא, אבל הכול קרה כל כך מהר, לא היה זמן.

נורית: אני רוצה לפגוש אותו.

אריק: אני לא חושב שזה רעיון טוב.

נורית: למה לא? האב והבת החדשה. תביא אותו לפה... שיראה עם מי התחתנת ושאני אראה

מי גידל אותך. איך קוראים לו?

אריק: למה את רוצה לדעת איך קוראים לו?

נורית: כי אני רוצה לדעת איך קוראים לאבא של בעלי.

אריק: גדעון.

נורית: אני חושבת שהוא יאהב אותי.

אריק: בואו נחכה.

נורית: אתה עוד תראה. הוא יאהב אותי. נכון, איילת?

איילת: הוא יהיה מאושר לראות את אשתך החדשה.

אריק (שוב מביט על איילת, עצבני): בואי נחכה קצת.

נורית: תביא אותו לפה. אני רוצה להכיר אותו ואני רוצה להכיר אותך. אני רוצה לשאול אותו

עליך, על איך היית בבית? איזה ילד היית? אני רוצה לדעת עליך הכל... ככה זה בעל ואישה.

בלי סודות.

אריק: בלי סודות?

נורית (נדה בראשה): בעלי?

אריק: מה?

נורית: תנשק אותי שוב.

אריק מתקרב לנורית. הוא רוכן לעברה ומנשק אותה. היא מחייכת אליו וסוגרת את עיניה.

תמונה 12

התמונה מיד מתחילה בסופה של התמונה הקודמת, כאשר אריק מנשק את נורית.

גדעון (מביט על הצד השני של הבמה, נבוך): אוי, אני לא מאמין.

האורות עולים במהירות על צדה השני של הבמה. אריק ואיילת חוצים את הבמה. באותו הזמן האורות על צדה השני של הבמה, חדרה של נורית, מאירים את נורית ששוכבת במיטתה וחיוך על פניה. אריק אוחו בידה של איילת. הם נכנסים לתוך חדרו של גדעון.

אריק: היי, אבא. הבאתי אורחת.

איילת: שלום.

גדעון: למה לא אמרת לי שאתה מביא אותה?

אריק: אבא, זו איילת.

גדעון: שלום, שלום.

איילת מחייכת לגדעון. היא מפנה את מבטה לאריק שמסמן לה שתתקרב לאביו. איילת מתקרבת לגדעון, נבוכה, ומנשקת אותו על לחייה.

איילת: הבן שלך סיפר לי הרבה עליך.

גדעון: באמת? מה סיפרת?

אריק: איזה אבא טוב אתה.

גדעון: לא נכון.

אריק: כן נכון.

גדעון: איזו יפה את. (לאריק) היא כל כך יפה. (לאיילת) את כל כך יפה. (לאריק) לא אמרת לי שהיא כזו יפה.

אריק: רמזתי.

גדעון: ואיזה גוף.

אריק: איזה גוף, אהה?

גדעון: יופי של גוף... ושל פנים.

אריק וגדעון סוקרים ממושכות את איילת הנבוכה.

אריק: נו, מה את מחכה? תסתובבי.

גדעון: עזוב אותה.

אריק: אל תדאג, היא כבר מכירה את הבדיחות שלי.

גדעון: את מאוד יפה.

איילת: תודה.

גדעון: שבו, שבו. מה אתם עומדים?

אריק ואיילת יושבים ליד המיטה.

גדעון: אריק אף פעם לא הכיר לי את הבחורות שלו...

איילת: את הבחורות שלו? היו הרבה?

גדעון: אוי, אני חושף סודות. תשכחי מה שאמרת... רציתי רק להגיד שזה שאת פה אומר

משהו... את יודעת מה זה אומר?

איילת: מה?

גדעון: שאת הולכת להתחתן עם הבן שלי.

איילת: כן. זה מה שאני הולכת לעשות.

גדעון (לאיילת): אז זה נכון?!

איילת: מה אתה חושב, שהוא ישקר לך? איזה מן בן ישקר לאבא שלו?

גדעון: סוף סוף הוא מתחתן. תודה לך.

אריק: אבא, אל תגיד לה תודה.

גדעון: למה לא? היא הופכת אותי לאדם מאושר. שהבן שלי מתחתן עם כזו יפה, בחורה יפה

עם פנים יפות וגוף יפה.

אריק: תסובבי, מתוקה.. באמת... תני לו לראות את המאחורה.

גדעון: תהיה בשקט אתה. (לאיילת) אל תקשיבי לו.

איילת: אני לא.

גדעון: את נראית לי בחורה עם ראש על הכתפיים. יש לך ראש על הכתפיים?

איילת: בפעם האחרונה שבדקתי, שם הוא היה.

גדעון: ואיזה חוש הומור. יש לך יופי של חוש הומור.

איילת: תודה.

גדעון: בת כמה את?

איילת: אני בת שלושים וארבע.

בצד השני של הבמה.

במקביל לתמונה - נורית שוכבת במיטתה, חיוך עדיין מרוח על פניה. היא מתרוממת ממיטתה והולכת באיטיות לעבר השולחן שליד. היא מביטה בזר הפרחים שעל האגרטל שלידה. היא מרימה את זר הפרחים ומריחה אותם.

במקביל בחזרה של גדעון.

המשך השיחה.

גדעון (לאיילת): שלושים וארבע? ולמה לא התחתנת עד עכשיו?

אריק: אבא.

גדעון: מה?

איילת: לא, זה בסדר גמור. למה אני לא נשואה?

שקט. איילת נראית מתלבטת מעט, היא מפנה את מבטה לאריק ולוקחת את ידו.

איילת: אני לא התחתנתי בגלל ש... (מביטה באריק, נראית מאוהבת) לא מצאתי את הבחור הנכון... עד עכשיו.

גדעון (מאושר): אני אוהב אותה.

איילת: ואני מאוד אוהבת את הבן שלך. הוא בן אדם אמיתי, כנה, ישיר, בלי העמדת פנים. מאז שנפגשנו אני רואה בו צדדים חדשים כל יום, צדדים טובים, יפים. והוא כל כך אוהב את אבא שלו...

אריק: היי, אני באמת אוהב את אבא שלי...

שקט.

גדעון (מביט על בנו, מופתע): זה מה שהיא אמרה.

אריק (מגמגם): לא, אני יודע.

גדעון: אתה בסדר?

אריק: כן.

גדעון: אתה נראה קצת לחוץ.

איילת מתקרבת לאריק ומחבקת אותו.

איילת: הכל בסדר, מתוק שלי? משהו קרה?

גדעון מחייך בגאווה לאיילת. אריק מביט על איילת, מופתע.

במקביל בצד השני של הבמה.

נורית קוטפת פרח אחד ומריחה אותו. היא מביטה בזר הפרחים ומוציאה את הברכה שאריק כתב לאביו. היא קוראת אותה. לאחר שניות מעטות של בהייה בפתק היא מפנה את מבטה המופתע לצד השני של הבמה. האורות על נורית כבים.

בחדרה של גדעון.

גדעון (מחייך, מאושר): ומתי אתם מתחתנים?

איילת (מופתעת): מתי?

אריק: אבא, עוד לא דיברנו על תאריך...

גדעון: אז בואו נדבר. חשבת על אוקטובר, מיד אחרי החגים, מה אתם אומרים? (לאיילת) מה

ההורים שלך אומרים?

איילת: ההורים שלי?

גדעון: מתי נפגש?

איילת: מי?

אריק: אבא, קודם תצא מפה, אחר כך נדבר על...

גדעון (לא הקשיב לו): אין לנו זמן, מתוק שלי... אם אתם רוצים שאני אהיה בחתונה...

אריק: ברור שאתה תהיה בחתונה...

איילת: למה שהוא לא יהיה בחתונה?

גדעון: אין לי זמן...

אריק: למה, יש חדשות מיוגב?

גדעון (לא הקשיב לו, ממשיך): אם לא תעשו את זה באוקטובר אז תצטרכו לדחות לאפריל,

ואנחנו לא רוצים לדחות לאפריל.

איילת: למה לא?

גדעון: כי עד אפריל אולי כבר לא תהיו ביחד. ואני... אני בטוח כבר לא אהיה.

אריק: למה אתה אומר את זה?

גדעון: אני מכיר את הבן שלי.

אריק (כועס): אתה לא מכיר כלום.

גדעון: אני מכיר הרבה.

אריק: אהה, באמת? אתה לא חושב שאני אתחתן? אתה לא חושב שזה יקרה?

גדעון: מה אתה כזה לחוץ? בסך הכל אמרתי ש...

אריק (קוטע אותה): אני יודע מה אמרת. אתה לא מאמין לי.

גדעון: מי לא מאמין לך?

אריק: אתה חושב שאני שקרן...

איילת: אריק...

גדעון: כל מה שאני אומר זה שעד אפריל אלוהים גדול, גם מבחינתכם וגם מבחינתי.

אריק: למה הם לא מוסרים תשובות כבר?

איילת: מי?

אריק: די"ר יוגב.

גדעון: אני יודע למה? תשאל אתה אותם.

אריק: אתה יודע מה? בסדר, נתחתן באוקטובר. חתונה מהירה, מה אתה אומר על זה, אהה?

אני אתחתן... (מחבק את איילת) אנחנו נתחתן.

איילת (מביט על אריק, המום): מה?

גדעון: יפה, אז קבענו.

איילת: מה קבענו?

גדעון: אתם יודעים מה? סוף ספטמבר...

איילת: ספטמבר?

אריק: יאללה, ספטמבר... למה לא? נתחתן בספטמבר.

גדעון: מצוין, צריך למהר.

תמונה 13

האורות כבים ועולים במהירות על קדמת הבמה בצדה הימני (הצד הרחוק מחדרה של גדעון).
איילת יוצאת מחדרו של גדעון בסערה. אריק רץ אחריה, מנסה להרגיע אותה.

אריק: איילת, חכי שנייה.

איילת (נעצרת וצועקת עליו): חתונה בספטמבר? (צועקת יותר חזק) חתונה בספטמבר?

אריק: ששש... הוא עוד ישמע אותך.

איילת: מה פתאום ספטמבר? למה כל כך מאוחר? למה לא מחר? נתחתן פה. תכניס עוד אחת לרשימה... בוא תכניס אותי להריון, כבר עכשיו, שאבא שלך יהיה שמח.

אריק: הוא חושב שאני שקרן, ככה הוא תמיד... הוא לא מאמין לכלום.

איילת: אריק, אתה יודע שאין חתונה בספטמבר, נכון?

אריק: כן.

איילת: אז מה זה עושה אותך?

אריק: אני לא שקרן.

איילת: אז מה אתה?

אריק: אני... מעקם מציאויות.

איילת: איזו מציאות בדיוק עיקמת עם החתונה הזו?

אריק (נבוך): זה החליק החוצה.

איילת: זה החליק החוצה?

אריק: רציתי לעשות אותו שמח.

איילת: אבל זה שקר.

אריק: אז מה אם זה שקר? אז אנחנו עושים פה הצגה קטנה, אז מה? כולם נהנים, מחייכים, מזילים דמעה וממשיכים הלאה.

איילת: ומה תעשה כשהוא יגלה?

אריק: למה שהוא יגלה? הוא לא צריך לגלות.

איילת: ואיך תביים בדיוק את החתונה שלנו בספטמבר?

שקט.

אריק (חושב מעט): אני אאלתר.

איילת: יש לך כבר אישה, אריק. שמחכה לך, בחדר שלה. **איתה** אתה צריך להיות. היא אוהבת אותך, אתה בעלה והיא אשתך... לך לאשתך.

מאחורי אריק ואיילת על הבמה אנו רואים את נורית, יוצאת מחדרה על כיסא גלגלים וחוצה את הבמה לעברה של חדרה של גדעון.
הדיאלוג בין אריק ואיילת ונסיעתה של נורית אמורים להראות כשני אירועים נפרדים.
כאשר נורית נכנסת לחדרו של גדעון הדיאלוג בין אריק ואיילת מסתיים והאורות עליהם כבים ומיד עולים על צדה השמאלי של הבמה.

תמונה 14

גדעון שוכב בחדר וסורג. על פניו מרוח חיוך רחב.
אל תוך החדר נכנסת נורית, ישובה על כיסא גלגלים. היא נעצרת בכניסה לחדר ומביטה בגדעון שמביט בה חזרה. נורית מתנשפת מן המאמץ.

גדעון: שלום.

נורית: שלום.

נורית (מחייכת): אז אתה אבא של אריק? אתה גדעון פלד?

גדעון (מביט על נורית מבולבל): נכון.

נורית (עדיין מתנשפת): איזה מסע עברתי בדרך לפה, רק בשביל לפגוש אותך.

גדעון: אותי?

נורית: אני נורית.

גדעון: שלום נורית.

נורית: שלום.

שקט. נורית נכנסת פנימה ונעצרת בסמוך למיטתה של גדעון.

גדעון: את מאושפזת פה?

נורית: אריק לא סיפר לך?

שקט.

גדעון: סיפר לי מה?

שקט.

נורית: אני מאושפזת באונקולוגית.

גדעון: מה יש לך?

נורית (מביטה מבולבלת על גדעון): סרטן.

גדעון: איפה?

נורית: בשחלות.

גדעון מנסה, ללא הצלחה, להסוות את מבטו, המלא ברחמים.

גדעון: ואיך את מרגישה?

נורית: עכשיו יותר טוב.

גדעון: יותר טוב ממה?

נורית: מלפני... כשהייתי לבד...

גדעון: לבד?

נורית: בלי אריק.

שקט.

גדעון: אריק שלי?

נורית (מביטה על גדעון, לא מבינה): כן, אריק שלך.

גדעון: את מכירה את אריק?

נורית: כן. הוא לא סיפר לך?

גדעון: סיפר לי מה?

נורית: על החתונה.

גדעון מיד מחייך בשמחה.

גדעון: אהה... בטח שהוא סיפר לי. איזה מאושר הייתי...

נורית מחייכת, למרות שעדיין נראית מסויגת.

גדעון: אני כבר כמעט הרמתי ידיים, נכנעתי ממנו ופתאום הוא אומר לי שהוא מתחתן. איזה

שמח נהייתי, כאילו נולדתי מחדש...

נורית: כן, גם אני.

גדעון: ופתאום יש חתונה. עכשיו אמרתי לו כבר בהתחלה "אריק, אני לא מלחיץ אתכם..."

נורית: אתה לא צריך להלחיץ.

גדעון: תתאהבו בזמן שלכם, תתחתנו בזמן שלכם, אם ירצה השם תקימו משפחה..."

נורית: אם ירצה השם.

גדעון: כי אריק לא רוצה כלום.

נורית מחייכת.

גדעון (ממשיכה): "תתקדמו בקצב שלכם, תחיו ביחד, תבססו את הקשר." עכשיו אני יודע

שזה היה מהיר.

נורית: מאוד מהיר.

גדעון: כן, מאוד מהיר. אבל אני משער שככה זה עם אהבה, במיוחד כשאתה צעיר. נכון?

נורית: ממש נכון.

גדעון: ומי אני שאעמוד בדרך של הבן שלי.

נורית: הוא כל כך אוהב אותך.

גדעון: הוא אמר לך את זה?

נורית: הוא חושב שאתה האבא הכי טוב בעולם.

גדעון (מופתעת): באמת?

נורית: והוא אוהב אותך יותר מכולם.

גדעון (מאושרת): גם אני אוהב אותו. החתונה הזו הצילה את החיים שלי.

נורית (מחייכת מאושרת): גם את שלי.

גדעון: לא, היא באמת הצילה את החיים שלי. אפשר לספר לך סוד?

נורית מהנהנת.

גדעון: לפני שעתיים עוד הייתי משוכנע שאני עומד למות. הם מצאו אצלי גוש בכליות והיה

חשש לגרורות בכל הגוף... נחשי מה? חזרו עכשיו התוצאות של הבדיקות. אין גרורות, הגוש

שפיר, אפשר להוציא אותו בכדורים, בטיפול כימי, זה מה שהם אמרו... שהכול טוב... ואת

יודעת למה? בגלל אריק שלי. כמו תרופה. ממש כמו תרופה.

נורית: הלוואי עלי.

גדעון: אל תאבדי תקווה, מתוקה שלי. צריך פשוט למצוא תרופה לנפש.

נורית: ככה זו אהבה.

גדעון: כן.

נורית: כמו חיסון. כשיש לך מישהו... זה כמו חיסון. את יודעת שאת כבר לא לבד, שיש מישהו שתופס אותך, שמטפל בך.

שקט.

גדעון: אבל עכשיו אני לבד.

נורית: לא, יש לך את אריק.

גדעון: כן. אבל זה לא אותו דבר.

נורית: אנחנו נבוא לבקר אותך...

גדעון: כן.

שקט. גדעון מחייך לנורית, אך נראה מבולבל.

גדעון: תסלחי לי, אבל...

נורית: לא, זה בסדר גמור.

שקט.

גדעון: מי את?

נורית: אני נורית.

נורית מביטה על גדעון ומצפה לתגובה אך גדעון עדיין נראית מבולבל.

גדעון: את חברה של אריק?

נורית: לא, אני...

גדעון: או אולי את חברה של איילת?

נורית: איילת?

גדעון: איילת של אריק.

נורית: איילת של אריק?

גדעון: כן, איילת של אריק.

גדעון מראה לנורית את הסריגה שלה.

גדעון: אני מכין סוודר לילד הקטן שהם יביאו לי. אני מכין לו פיזימה שהוא ילבש כשיגיע החורף. כבר כמעט סיימתי אותה. נראה לי שאני הסבא הראשון שסורג. לא מצחיק? את יודעת, לילד...

נורית: ילד?

גדעון: יש לי תחושה שהיא כבר בהריון.

נורית: איילת...

גדעון: אם לא, אז איך היא הסכימה להתחתן אתו כל כך מהר? ואת יודעת מה? זה ממש לא אכפת לי. אז עשו חיים לילה אחד... אם זה מה שצריך, אז יאללה...

שקט.

גדעון: אז... מאיפה את מכירה את אריק?

שקט.

נורית (קולה רועד): מאיילת.

גדעון: איזו יפה הוא מצא וכל כך אלגנטית... אז את מכירה את איילת?

נורית בוהה קדימה.

נורית (מהנהנת): כן.

תמונה 15

אריק יושב ומחכה לנורית. היא נכנסת פנימה, על כיסא הגלגלים. בכניסה היא נעצרת לשנייה, מביטה בו, מופתעת. מבטה קפוא. היא ממשיכה לעבר המיטה.

אריק (מחייך): שלום אשתי.

נורית: שלום.

אריק: איפה היית?

נורית: טיילתי.

אריק: דאגתי לך.

נורית מגיעה למיטה. היא מנסה לקום ללא הצלחה. אריק מתקרב אך היא מיד מרחיקה אותו ממנה. היא מצליחה, לאחר קושי רב, לעלות מן הכיסא ולהישכב במיטה.
נורית מתכסה בשמיכות ועוצמת את עיניה. לאחר שניות מעטות היא מכסה את ראשה בשמיכה. כולה עטופה ומוסתרת.

אריק: משהו קרה?

נורית: אני רוצה להיות לבד.

שקט.

אריק: שאני אלך?

שקט. נורית עדיין מכוסה בשמיכה. אריק מתקרב אליה ומתיישב לידה על המיטה.

אריק: נורית?

נורית לא עונה.

אריק: מה קרה?

נורית לא עונה.

אריק: נורית, אני יודע שאת מפחדת... אבל יש לך אותנו... יש לך אותי. אני פה... בשבילך. אני רוצה לעזור לך ולהיות אתך. ומי יודע... אולי נצא מפה.

נורית מורידה את השמיכה מעל ראשה ומביטה באריק. אריק מביט בה, מעט מבוהל. אך הוא ממשיך.

אריק (במהלך דבריו הוא בוחה קדימה, מנסה למצוא את המלים הנכונות): כן... אולי נצא מפה... אני ואת. שום דבר לא סופי... הטיפול לא הסתיים. את עוד תראי... לפעמים אומרים כמה שבועות וזה נמשך כמה שנים, לפעמים אומרים שזה הסוף אבל ממשיכים לחיות. אי

אפשר לדעת... ועכשיו אנחנו ביחד ואני אתך ואת איתי... וזה מה שחשוב. איך שאת... אנחנו
פה... והסוף עוד רחוק. הוא רק בראש שלך, אז אל תחשבי על המחלה. תחשבי עלי ועל איילת,
ועל כל מי שאת אוהבת. ותחשבי על זה שאת יוצאת מפה... (חושב מעט) ועל איך שנהיה
ביחד... נגור ביחד... כן. אני ואת... כמו בעל ואישה אמיתיים... איפה שתרצי. אל תפחדו... אני
אתך... ואת איתי. תחשבי על זה ולא על....

נורית: אתה אוהב אותי?

אריק: כן.

נורית: תגיד לי שאתה אוהב אותי.

אריק: אני אוהב אותך.

נורית: כמה?

אריק: מה זאת אומרת כמה?

נורית: כמה אתה אוהב אותי?

אריק: מאוד אוהב אותך.

נורית: אתה מאוד אוהב אותי?

אריק: כן.

נורית מתיישבת על המיטה. היא מתחילה להתפשט. אריק מביט בה, מופתע.

אריק: מה את עושה?

נורית (משחררת את כפתורי חולצתה): אתה אוהב אותי, לא?

אריק (לחוץ): מה? כן.

נורית (קוטעת אותו): אז בוא נתחיל עכשיו.

נורית מורידה את החולצה שלה, לובשת גופיה מתחת.

אריק: בואי נחכה, נורית.

נורית: למה נחכה, שאני אמורת?

אריק: אני לא יכול...

נורית (קוטעת אותו): נו, תוריד את הבגדים.

אריק: אני לא יכול...

נורית: למה?

אריק: אני פשוט לא יכול.

נורית מורידה את חולצתה, אריק מביט בגופה העירום, המום. שקט.

נורית: אתה בסדר?

אריק (מנסה ללא הצלחה להסתיר את רתיעתו ממנה): מה? כן, אני... כן, אני בסדר... את...

נורית (ממשיכה אותו): מה, רזה מדי? חיוורת? מה?

אריק (עדיין מגמגם): נורית, את...

נורית: אתה כבר לא רוצה שניסע ביחד? שנגור ביחד? כמו בעל ואישה? אתה לא רוצה את זה?

התחרטת? אתה כבר לא בקטע של חולות?

אריק (מגמגם): לא, אני כן... זאת אומרת שלא... אני בקטע שלך.

שקט.

נורית: תראה איך אתה נראה.

אריק: איך אני נראה?

נורית: נגעל.

אריק: לא.

נורית: כן.

אריק: לא.

שקט.

נורית לובשת את גופייתה חזרה.

נורית: אתה יכול להיות רגוע. זה שוב אני...

נורית נכנסת מתחת לשמיכה ושוכבת עם גבה לאריק. אריק עומד מאחוריה, חסר אוניס.

אריק: נורית?

נורית לא עונה.

האורות עולים במקביל בצדה השני של הבמה.

תמונה 16

גדעון בחדרו בבית החולים. אריק עדיין עומד, בחדרה של נורית, ומביט בנורית שעדיין בוהה קדימה, מבט קפוא.

שקט. גדעון מביטה סביב ולא רואה את אריק. הוא מפנה את מבטו לצד השני של הבמה. אריק עדיין עומד ליד נורית, חסר אונים. הוא מביט בה שוכבת, לא זז.

גדעון (צועקת): אריק?

אריק מפנה את מבטו לאביו. הוא עוזב את נורית וחוצה את הבמה ונכנס לחדרו של גדעון. האורות על חדרה של נורית יורדים, מלבד על מיטתה. אריק מביט על נורית ולבסוף מפנה את מבטו לגדעון. דיבורו של אריק, במהלך התמונה, כבוי, נראה עדיין בהשפעתה של התמונה הקודמת ומדי פעם מחטיף מבט לעבר צדה השני של הבמה. במהלך כל התמונה מיטתה וגופה של נורית מוארים, אך לא החדר. נורית ממשיכה ושוכבת עם מבט קפוא ונעול קדימה.

גדעון: אתה יודע שאני משתחרר?

אריק: מתי?

גדעון: עוד מעט.

אריק: וזה בטוח שאין שם שום דבר.

גדעון: הרופאים אמרו שאני הולך הביתה. סיפרתי להם על החתונה של הבן שלי ואתה יודע מה הם אמרו לי?

אריק: מה?

גדעון: שזו התרופה הטובה ביותר. (מצביע על הראש שלו) כי הכול פה. זה מה שהם אמרו.

אריק: באמת?

גדעון: זה מה שהם אמרו... (שוב מצביעה על הראש שלו) שהכול פה. ואם אתה חושב טוב אז דברים טובים קורים... תשאל את יוגב, **דברים טובים קורים**.

אריק: אז לא היה שם שום דבר...

גדעון: גוש שפיר, בלי גרורות, יעבור בקלות... קצת כימותרפיה, קצת חתונה של אריקלה...

אריק: אבא...

אריק מביט על עיניו המאושרות של אביו.

גדעון: מה?

אריק נראה מתלבט. הוא מפנה את מבטו מגדעון לעבר נורית בחדרה.

גדעון (מודאגת): מה, אריק?

אריק מביט באביו. שקט.

גדעון: אתה לא עושה את זה בשבילי, נכון?

אריק: את מה?

גדעון: את הכול. את החתונה, את הכלה היפה שלך... אני שוכב פה ומתלונן ובטח קשה לראות את אבא שלך במצב הזה. אז אולי אתה... ממחר לזה... (הוא לא עונה, גדעון מתקרבת אל אריק, בוחנת את פניו) אתה לא עושה את זה בשבילי, נכון? אתה עושה את זה בגלל שמצאת את האישה שלך, האישה שאתה אוהב ושאתה רוצה לחיות... נכון? לא בשבילי... בשבילך ובשבילה... נכון?

שקט. אריק מביט על עיניה המודאגות של אביו.

אריק (לוחש): נכון.

גדעון מחייך, מאושר.

אריק מביט לצדה השני של הבמה. האורות על נורים עולים ובמקביל יורדים על חדרה של גדעון.

האורות כבים ונדלקים מיד על צדה השני של הבמה.

תמונה 17

האורות על חדרה של נורית עולים על שאר החדר וחושפים את איילת שעומדת ליד מיטתה של נורית ומביטה בה. אריק חוצה את הבמה נכנס לחדרה של נורית ששוכבת באותה תנוחה שהייתה בסוף תמונה 6 ובמהלך תמונה 7. מבטה של נורית עדיין קפוא, פונה קדימה. היא בוהה באוויר, לא זזה. רק ראשה מבצבץ מבעד לשמיכה שמכסה את כל גופה. איילת מביטה באריק שנכנס לתוך החדר.

איילת: היא לא מדברת.

שקט. אריק מתקרב למיטתה של נורית.

אריק (מתקרב למיטה): נורית?

נורית לא עונה.

איילת: הרופאים היו פה.

אריק: ו...?

איילת: הגידול הגיע לשלב 4.

אריק: שלב 4?

איילת מהנהנת.

אריק: מה זה אומר?

איילת: הם נתנו לה קרבופלטין וטקסול.

אריק: אהה, הבנתי.

איילת: הם... (איילת שוב מביטה בנורית שעדיין מביטה קדימה, לא זזה) הם גילו זיהום בתאי הדם באזור השחלות. היא הקיאה במהלך הטיפול... הם הפסיקו את האינפוזיה.

שקט.

אריק: ו...?

איילת: זהו.

אריק: מה זהו?

איילת: היא ביקשה מהם להפסיק את הטיפול.

אריק מביט מופתע על נורית.

אריק (לנורית): את ביקשת מהם?

נורית לא עונה.

אריק: נורית?

איילת: אין טעם, היא לא תענה לך.

אריק: היא פשוט שוכבת? (לנורית) את פשוט שוכבת?

איילת: שוכבת ומחכה.

אריק: מחכה למה?

איילת לא עונה.

אריק (פונה לנורית): נורית, את רוצה שאני אביא לך משהו?

נורית לא עונה.

אריק: את יכולה לדבר איתי?

איילת: היא כבר וויתרה. אני אמרתי לה להלחם, לא לוותר, להמשיך, גם אם קשה, בשביל זה אנחנו פה, לעזור לה... והיא... היא הייתה כל כך שמחה.

אריק מתקרב למיטתה של נורית.

איילת: אבל עכשיו היא... ככה. לא זזה... מחכה. (לנורית) את פה אתנו, נורית, תפסיקי לחכות. תעשי משהו. את עדיין...

אריק מרים לפתע את שמיכתה של נורית. הוא נכנס פנימה לתוך המיטה ונשכב לצידה של נורית. נורית מפנה את מבטה, בפעם הראשונה, לעברו, מנסה להסתיר את הפתעתה.

איילת (מביטה עליהם, מופתעת): אריק?

אריק (רוכן לעבר פניה של נורית): תנשקי אותי, או תתני לי סטירה, תגידי לי שאת אוהבת אותי או שאת שונאת אותי, אבל משהו... תעשי משהו.

נורית לא מגיבה. אריק מלטף את פניה של נורית, היא מיד נדה בראשה.

אריק מפסיק ללטף את פניה.

אריק: אני יכול פשוט לשכב פה?

נורית לא עונה.

אריק (מחייך): אני עוד אוציא אותך מהמיטה נורית, את תראי.

נורית מפנה את מבטה אליו.

נורית: בבקשה תלך.

אריק: אני רוצה להישאר.

נורית (מפנה את מבטה אליו, נשמעת חלשה, דיבורה כבוי): תלך אריק... אני קיוויתי שתעזור לי לשכוח את המחלה, טעיתי... כי אתה לא תרופה לכאב... אתה חלק ממנו. (מחזירה את מבטה קדימה) זה היה טעות, לא היינו צריכים להתחתן, לא הייתי צריכה לבקש ממך, זה אשמתי, אני מצטערת, לא הכרתי אותך, לא ידעתי מה אתה, חשבתי שתעשה לי טוב, אבל... מה זה כבר משנה. אני רוצה להיות לבד...

לאחר מספר שניות אריק מתרומם מן המיטה. הוא מתיישב ליד נורית.

אריק: נורית, אני רוצה להיש...

נורית (קוטעת אותו): אריק, תן לי למות בשקט.

אריק מביט בנורית, מופתע. מבטה עדיין מופנה קדימה. לאחר שניות מעטות של המתנה הוא מתרומם במהירות והולך לעבר היציאה מן החדר. ביציאה הוא נעצר. נורית עדיין מביטה קדימה.

אריק מפנה את מבטו לאיילת ויוצא החוצה.

שקט.

נורית: איילת.

איילת מתקרבת אליה.

נורית (קולה רועד): כואב לי.

איילת: איפה?

נורית: בפנים.

איילת: מה להביא לך?

נורית: משהו נגד הכאבים.

איילת הולכת לארון התרופות, היא מוציאה כדור מהארון.

איילת: תיקחי את ה...

נורית: לא, זה כבר לא מספיק. אני צריכה יותר חזק. לכי לרופאים ותבקשי מהם משהו, מהר לפני שזה יתחיל.

איילת: מה יתחיל?

נורית: הסוף.

האורות כבים.

תמונה 18

אריק יוצא מחדרה של נורית ונכנס לחדרה של אביו. גדעון לבוש בפעם הראשונה בבגדיו הרגילים, נראה כאילו עומד לצאת לחופשה. הוא נראה מלא חיים ורעננות. אריק נראה שפוף, לא מרוכז.

אריק (לא מרוכז, קולו כבוי): הכול מוכן?

גדעון: הכול ארוז, הכול חתום, הכול מוכן.

גדעון מחבק את אריק.

גדעון: אתה מריח את הריח הזה?

אריק: איזה ריח?

גדעון: של החופש.

אריק: אני מריח שלפוחיות שתן.

גדעון: אריק, דיברתי כבר עם צביקה... בן דוד שלו הוא מנהל אולם אירועים בהרצליה. ביקשתי ממנו שישריין לך ולאיילת את האולם לעשרים ושתיים באוקטובר, מיד אחרי החגים, כמו שסיכמנו.

אריק: אבא...

גדעון: לא צריך למהר עכשיו. אפשר לדחות לאוקטובר. הוא ייתן לי מחיר מיוחד, אבל אל תדאג לזה.

אריק: אבא, אני לא רוצה ש...

גדעון (קוטעת אותו וממשיכה בשלה): ...ואני רוצה שהרב מבית הכנסת שלנו יחתן אתכם. זה חשוב לי.

אריק (צועק): אבא...

גדעון: מה?

שקט.

אריק: בוא נלך.

אריק לוקח את מזוודתו של גדעון. הם יוצאים מן החדר לעבר קדמת הבמה.

גדעון: לאן אתה ממהר?

אריק: רצית לצאת מפה, לא?

גדעון: כן, אבל יש לי זמן. לך אין זמן, אתה מתחתן באוקטובר, אתה יודע את זה?

אריק: כן.

גדעון: אנחנו צריך להיות מוכנים. מה אשתך אומרת?

אריק: אשתי?

גדעון: כן, מה היא אומרת? יש לה ראש על הכתפיים, לא?

אריק: למי?

גדעון: לאשתך. מה היא אומרת?

אריק (תוקפני): אתה רוצה לדעת מה אשתי אומרת? אהה, אבא? אתה רוצה לדעת?

גדעון: אין עוד זמן, אריק.

אריק נעצר.

אריק: בוא, אבא. אני אקח אותך אליה.

אריק הולך לפתע לצדה השני של הבמה.

גדעון (עוצרת אותו, מופתעת): לאן אתה הולך?

אריק: אנחנו עושים עצירה בדרך.

גדעון: איפה?

אריק: אצל אשתי.

גדעון: איילת פה?

האורות כבים ומיד נדלקים על נורית ואיילת.

תמונה 19

איילת יושבת ליד נורית, מלטפת את ידה. נורית ישנה. לאחר שניות מעטות נורית פותחת את עיניה ומביטה באיילת. נורית נראית הוזה. היא נשמעת חלשה, כמעט חסרת כוחות.

נורית: אריק?

איילת: לא, נורית, זו אני...

נורית: איילת הלכה?

איילת: מה את צריכה? אני אביא לך.

נורית: כואב לי.

איילת: לקרוא לרופאים?

נורית (נדה בראשה): חשבתי שהלכת.

איילת: אני עוד פה.

נורית: חשבתי שעזבת אותי... כמו שביקשתי.

איילת רוכנת לעברה של נורית.

איילת: אני לא אעזוב אותך, נורית. אף פעם... אני אשאר פה עד הסוף. אני ואת... ביחד. ואז

אנחנו נצא מפה, כמו שרצית. רק תחלימי... וכשתצאי נהייה ביחד, עד הסוף... אני ואת...

נורית: אתה משקר...

איילת: אני לא משקרת. אני אוהבת אותך, נורית. יותר מכל דבר אחר...

נורית: אני לא מאמינה לך...

איילת: איך את מרגישה?

נורית: קשה לי לנשום.

איילת: אני אקרא לרופאים.

נורית: לא. הם רק יפריעו. בוא נשאר לבד.

שקט.

נורית: תחבק אותי.

שקט.

נורית: תחבק אותי, אריק.

איילת מחבקת את נורית.

נורית: אני כל כך אוהבת אותך, אריק.

איילת: גם אני אוהבת אותך.

נורית: שקרן.

איילת: אני באמת אוהבת אותך.

נורית: אתה אוהב את איילת.

איילת (מופתעת): איילת?

גדעון: איילת?

איילת מפנה את מבטה המופתע לעבר הכניסה לחדר ורואה את גדעון. היא מיד נעמדת, מבוהלת וחוסמת את נורית מכיוון מבטו של גדעון.

גדעון: מה את עושה פה?

איילת: אני...

גדעון מתקרב ומביט על נורית, ששוכבת במיטתה. אריק נכנס ומביט באביו.

גדעון: נורית?

אריק מביט מבולבל על אביו.

אריק (מופתע, לאבא שלו): נורית?

גדעון (מתקרב אליה, מביט בה): איזו מסכנה.

אריק: מאיפה אתה יודע איך קוראים לה?

גדעון: תראי איך היא נראית, איילת, כל כך חלשה ורזה.

איילת (מנגבת את דמעותיה): כן.

אריק מתקרב לנורית ונעמד לידה במיטתה.

אריק: אבא, זו...

גדעון (קוטעת אותו): נורית, אני יודע...

אריק: מאיפה אתה יודע?

גדעון: היא ביקרה אותי. איזו רזה היא אריק, תראה אותה.. שלד ועצמות. לפני כמה ימים

היא הייתה אצלי ועכשיו היא (גדעון מחפשת את המילה הנכונה)... ככה.

אריק: נורית הייתה אצלך?

גדעון: כן. היא באה לבקר, היא הציגה את עצמה... היא הייתה כל כך נחמדה.

אריק: היא אמרה לך מי היא?

גדעון: נורית.

אריק: היא אמרה לך שהיא...

גדעון: כן.

איילת (המומה): היא אמרה לך שהיא אשתו?

שקט. גדעון מביט על איילת, מבולבלת.

גדעון: מי?

אריק: נורית.

גדעון: מה נורית?

אריק: אשתי.

שקט. גדעון עומד בין אריק ונורית, מבולבל.

גדעון: אבל איילת היא אשתך.

אריק נד בראשו.

נורית: אריק?

אריק מתקרב אל נורית, הוא מתיישב לידה.

אריק: אני פה.

נורית: תהיה לידי.

איילת: היא הוזה.

נורית (לוקחת את ידו): אני מצטערת... לא התכוונתי, תסלח לי... בבקשה תסלח לי.

אריק: אני לידך.

נורית: אל תעזוב אותי.

אריק: אני פה. והבאתי את אבא שלי, את רואה? ביקשת לפגוש אותנו, אז הנה הוא פה.

אריק מנשק את נורית. גדעון מיד נסוג מן המיטה, המום.

גדעון: אתה...

אריק: אבא....

גדעון: והיא?

אריק: אני רציתי לספר לך...

גדעון: ביחד?

אריק: התחתנו בבית החולים.

גדעון: עם חולה?

גדעון ממשיך לסגת אחורה, לעבר דלת הכניסה.

איילת: גדעון...

גדעון (מביטה על איילת): אז אתם לא...

אריק עומד ליד נורית ומביט על אביו.

נורית: אל תעזוב אותי, אריק.

אריק מביט חסר אונים על נורית ועל אביו.

גדעון: אני עומד להתעלף.

אריק מתקרב לאביו.

נורית: לא, אריק, אל תעזוב אותי.

אריק עדיין מחזיק את ידה של נורית. איילת מתקרבת לגדעון.

איילת: בוא, שב.

גדעון מתקרב לכיסא שליד.

גדעון: מה אתה עושה לי? (מביטה על איילת) **את** היית אמורה להתחתן אתו, מתחת לחופה, עם אורחים ואורחות... מה עם המשפחה שהבטחתם לי?
אריק: אבא...

גדעון מתיישב על הכיסא אך מיד מתרוממת.

גדעון: לא, אני לא רוצה להיות פה. אני לא יכול להיות פה. אני בריא... זה לא בשבילי הדברים האלה.

גדעון צועד לעבר היציאה.

גדעון: אני כבר השתחררתי, אני יוצא מפה.

אריק: אבא, אין לך איך להגיע הביתה.

גדעון: אני... אני אסתדר... (לאיילת, מגמגם) שתרגיש טוב... אני לא... אני מצטער, אבל אני לא...

גדעון לוקח את המזוודה ויוצא החוצה. אריק עומד חסר אונים ליד נורית.

אריק (לאיילת): אסור שהיא תהיה לבד. (לנורית) נורית, אני צריך...

נורית: לא, אל תשאיר אותי לבד.

אריק: אני...

איילת: תישאר פה. אני אלך...

אריק מביט על איילת שמיד יוצאת החוצה לעבר גדעון.

איילת (לאריק, לפני שהיא יוצאת): אל תדאג... תישאר עם נורית.

תמונה 20

גדעון יוצא מחדרה של נורית, נסער. איילת רצה בעקבותיו.

איילת: גדעון.

גדעון (הולך לעבר הצד השני של הבמה, נסער): חזרה לאורולוגית, קחי אותי חזרה לאורולוגית.

איילת: בוא, שב.

איילת לוקחת כיסא ומניחה אותו ליד גדעון.

גדעון: איזה אסון.

גדעון מתיישב על הכיסא אך מיד קם.

גדעון: לא, אני לא יכול... אני הולך מפה.

איילת: לא, אל תלך.

גדעון: אז אתם לא מתחתנים? אין חתונה? כל מה שהוא סיפר לי, על החוות סוסים, על השקיעה?

איילת: איזו חוות סוסים?

גדעון: הוא המציא את זה? את חוות הסוסים? את התוכי? הוא המציא את התוכי?

איילת: הוא מאוד דאג לך.

גדעון (מצביע על חדרה של נורית): וזו אשתו? אלוהים אדירים, מחתונה הוא הולך ישר לבית קברות, בלי משפחה באמצע.

איילת: הוא עושה דבר טוב.

גדעון: מי את בכלל?

איילת: אני חברה של אשתו של בנך.

שקט.

גדעון : זה הכול?

איילת מתקרבת לגדעון, נעמדת לידה.

איילת: אישה שוכבת שם... חולה. אין לה עוד הרבה זמן, כמה ימים, אולי אפילו פחות. היא רוצה להתחתן... בקשה אחרונה של רווקה... הם מתחתנים פה, במחלקה. ומאז היא מאושרת, שיש לה מישהו, שהיא מתה נשואה, עם בעל. אני לא מבינה את זה... אבל זה עושה לה טוב. וכל זה בזכות אריק.

אריק יוצא החוצה מהחדר ומביט באביו ובאיילת. איילת עם גבה לאריק, לא שמה לב לנוכחותו.

איילת (ממשיכה): היא משוכנעת שהיא מצאה אהבה. היא אתו... וטוב לה. כשהוא שם אז היא לא חושבת מחשבות רעות, על מה שמחכה לה... כשהוא שם היא חושבת מחשבות טובות. וזה הבן שלך עשה. הוא הציל אותה, לפני שהיא מתה. את היית צריכה לראות אותה אתו... ואת זה הבן שלך עשה.

אריק (קוטע אותה): איילת?

איילת מביטה על אריק, מבוהלת.

גדעון: אתה שיקרת לי...

גדעון קם ממושב ונסוג, הוא יוצא החוצה. אריק הולך אחריו, כך גם איילת.

גדעון (עוצר אותם, לאריק): אל תתקרב אלי... אני לא יכול לראות אותך.

אריק: אבא.

גדעון (לאיילת): אני אסתדר.

גדעון יוצא החוצה. משאיר את איילת ואריק לבד. שקט.

אריק עומד שפוף, עייף. האורות נכבים.

שקט.

נשימות כבדות נשמעות ברקע, מלוות ברעש של מכונת א.ק.ג. האורות תחילה מאירים את מיטתה של נורית.

תמונה 21

נורית שוכבת לבד, נראית שליווה, ישנה. האורות עולים על שאר החדר. איילת עומדת ליד המיטה. אריק עומד בקצה החדר, שניהם מתבוננים בנורית. איילת מתקרבת אליה ומתיישבת לידה, לוקחת את ידה ומנשקת אותה. אריק מתקרב גם הוא למיטה.

אריק: אם היא תשרוד עד מחר ימלאו לנו חודש לחתונה.

איילת: מזל טוב.

אריק: תודה.

שקט.

אריק: איזה חודש זה היה... הכרתי מישהי, התחתנתי, הכרתי עוד אחת, הצעתי לה נישואים בחוות סוסים, גרמתי לאבא שלי להחלים, לאשתי להתאהב בי, לאבא שלי להתאהב באישה השנייה...

איילת: נשמה טהורה אתה.

אריק: ניסיתי לעזור...

איילת (קוטעת אותו, בביטול): אתה לא חייב להישאר, אריק.

אריק: אני יודע שאני לא חייב.

איילת: אני אסתדר.

אריק: אני...

איילת: באמת, אריק. אתה יכול ללכת.

אריק: אני...

איילת (קוטעת אותו): אני ונורית...

אריק (קוטע אותה): את יכולה לסתום שנייה את הפה.

איילת שותקת.

אריק (עצבני): את וחברה שלך... לא סותמות את הפה... תני להוציא משפט.

שקט.

אריק: רציתי להגיד שאני פה. כל מה שצריך... אני פה.

איילת: אני רואה שאתה פה.

אריק (מתגונן): את באת אלי... אני לא הייתי חייב לעשות את זה, אבל התחנתני... ועכשיו אני עם אשתי, כי אשתי צריכה אותי לידה. ובגלל זה אני פה. שלא תהיה לבד. (כמעט על סף דמעות) ואבא שלי לא מדבר איתי, מחרים את הבן שלו. כל העולם נגדי, ואני... רק ניסיתי לעזור... היחידה שעוד אוהבת אותי שוכבת פה מחוסרת הכרה, אז אני פה. כי אף אחד לא רוצה אותי בשום מקום אחר.

שקט.

אריק: את ראית איזה מאושר אבא שלי היה.

איילת: גם ראיתי איך הוא כמעט מת...

אריק: בגלל שהבאתי אותו לפה. את רואה מה האמת עושה? היא הורגת אנשים.

שקט. שניהם מביטים בגופה הדומם של נורית.

איילת: אני הולכת להיות לבד.

אריק: יש לך אותי.

איילת: בוא נראה – מעצב גרפי, רוכב על סוסים עם תוכי על הכתף, גאון במתמטיקה ופיסיקה, פרופסור לפילוסופיה, דוקטור במכון הטכנולוגי, בית בהרצליה, בית קיץ בטוסקנה, אישה ועשרים ושבעה ילדים. רומנטיקן, אמיץ וגיבור קרב.

אריק: ומה את? הבחורה היפה עם אלפי גברים שמחכים בתור? צעירה ומוקפת בכל העולם, עם ראש אומנותי? משחקת אותה עצמאית אבל לא קיבלה זיון מאז התיכון... חושבת שהיא יכולה להשיג את מי שהיא רוצה אבל "בוחרת" להיות לבד.

איילת מתחילה לדמוע.

איילת (קולה רועד): אני לא לבד.

אריק: לא אמרתי שאת לבד.

איילת: אתה כל כך מטומטם.

אריק: אני יודע.

אריק מתקרב אליה.

אריק: ואת כל כך...

איילת (קוטעת אותו): אני יודעת.

שקט. אריק מתיישב על הכיסא שליך המיטה.

אריק: יש עוד משהו לעשות?

איילת נדה בראשה.

אריק: פשוט יושבים ומחכים?

איילת מהנהנת.

אריק: מה הרופאים אומרים?

איילת: שלנורית כבר לא כואב.

אריק: מה זה אומר?

איילת: שיושבים ומחכים.

אריק: יושבים מחכים?

איילת מהנהנת.

שקט.

שניהם יושבים על כיסאות ליד מיטתה של נורית. איילת מחזיקה את ידה של נורית ומלטפת אותה. אריק בוהה קדימה, ראשו מורכן מטה. שניהם יושבים קפואים, לא זזים. מחכים. לאחר שניות ארוכות של המתנה, נכנסת לחדר גדעון, אוחו בידו סל מלא. אריק מיד קם מופתע.

אריק: אבא.

גדעון מניח את הסל על הרצפה ומתקרב לאיילת ולנורית.

גדעון (לוחשת): לא באתי להפריע.

איילת מתרוממת וגדעון מנשק אותה על לחייה.

גדעון (לאריק): תערוך את השולחן.

גדעון מסמן לאריק על השולחן שליד.

גדעון: שים כיסאות... שיהיה מאורגן. (לאיילת) הבאתי אוכל, שתאכלי קצת...

איילת: אני...

גדעון: תראי איך את נראית... את חייבת לאכול... זה חוקי טבע ולא מתעסקים עם חוקי טבע,

את שומעת אותי?

איילת: כן.

גדעון: יופי. אז בואי לאכול.

גדעון הולך לעבר הסל שליד ומוציא משם סיר.

גדעון (לאריק): אל תעמוד ככה סתם. תוציא את הצלחות ואת הסכום ותערוך את השולחן.

אריק הולך לסל ומוציא משם את הצלחות והסכום. גדעון לוקח את השולחן הצדדי ומזיז

אותו לעבר מרכז החדר.

איילת: אני לא יכולה לאכול.

גדעון: את יכולה ואת תאכלי. את יודעת למה? כי אני אמרתי.

אריק נראה עדיין מופתע, אך הוא בכל זאת מניח שלוש צלחות וסכום לידן. גדעון לוקח את

הסיר ומניח אותו במרכז השולחן.

גדעון: שבו.

אריק מביט על איילת. היא מביטה בנורית ומתקרבת לשולחן ומתיישבת. אריק מתיישב לידה. גדעון מוציא סלט מן הסל ומניח אותו על השולחן ליד הסיר הגדול. הוא מרים את המכסה של הסיר ושם את האוכל בצלחות.

גדעון: תאכלו, לפני שיתקרר.

גדעון מגיש מן הסיר לצלחת של איילת ולצלחת של אריק. לאחר מכן הוא מניח את האוכל גם על צלחתו שלו. הוא מיד מתחיל לאכול. אריק ואיילת מביטים בו מופתעים. לאחר שניות מעטות היא מפסיקה לאכול.

גדעון: נו, למה אתם מחכים?

אריק ואיילת מביטים האחד על השנייה. אריק מפנה את מבטו לגדעון.

אריק: אבא...

גדעון (קוטע אותו): תאכלו.

אריק מתחיל לאכול, מסויג בלעיסותיו. איילת עדיין יושבת קפואה. לאחר שניות מעטות הוא מפנה את מבטו לעבר נורית. גדעון מפסיק לאכול ומביט בה. הוא מתרומם והולך לעבר מיטתה של נורית. הוא מרים את גופה מעט ומיישר את ראשה. הוא מנשק אותה על מצחה. אריק מביט באביו, לא שם לב לאיילת שמתחילה לפתע לפרוץ בבכי. אריק מפסיק לאכול, הוא מביט בה. בכייה של איילת גובר. אריק מחבק מיד את איילת שקורסת על אריק. הוא כורך את זרועו סביב צווארה, היא מניחה את ראשה על כתפו. איילת ממשיכה למרר בבכי, בזמן שאריק יושב ומחבק אותה. גדעון שעומד ליד מיטתה של נורית מביט באריק ובאיילת. אריק מביט על אביו. האורות כבים.

סוף